

Guust 10

VAN FLATERS TOT KRATERS

EH... GŒIEMORGEN,
MENEER KNUVELDER...
GŒIEMORGEN,
MENEER PLATANEN.

DUPUIS

Guust
10

VAN FLATERS TOT KRATERS

door Franquin

DUPUIS

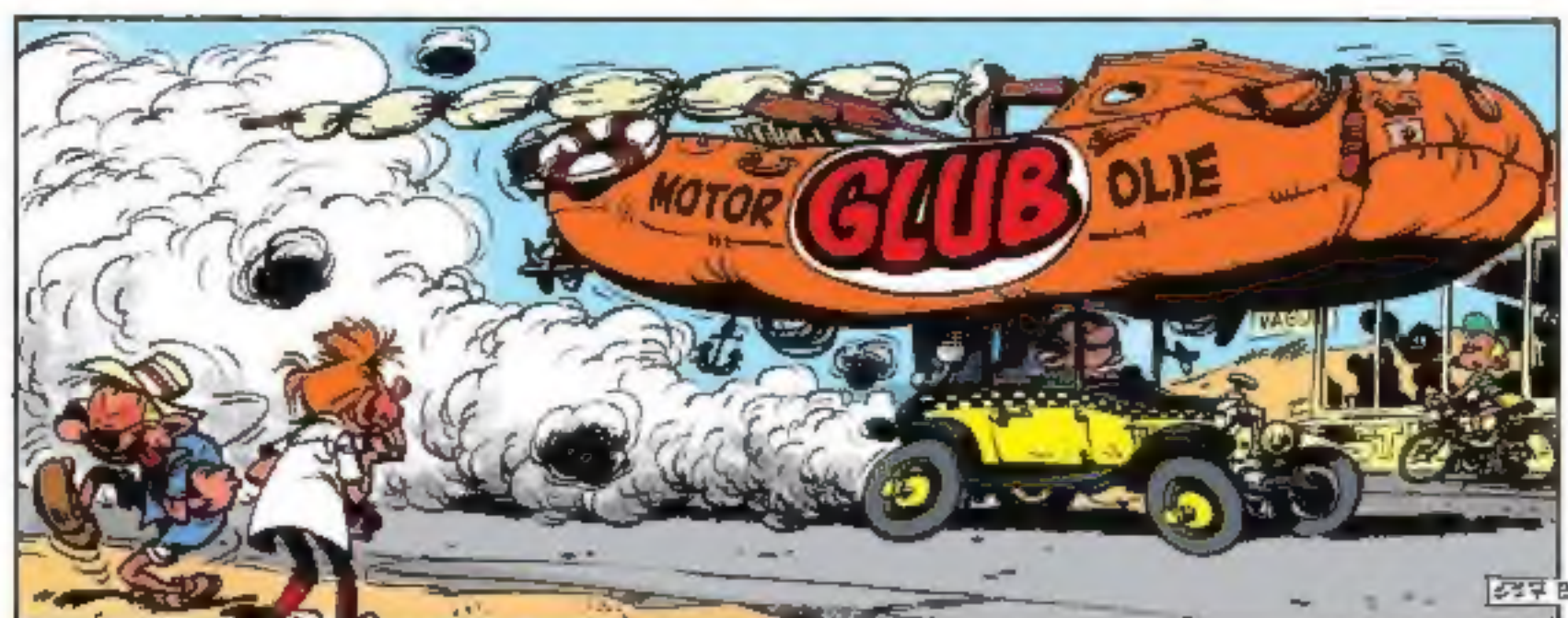
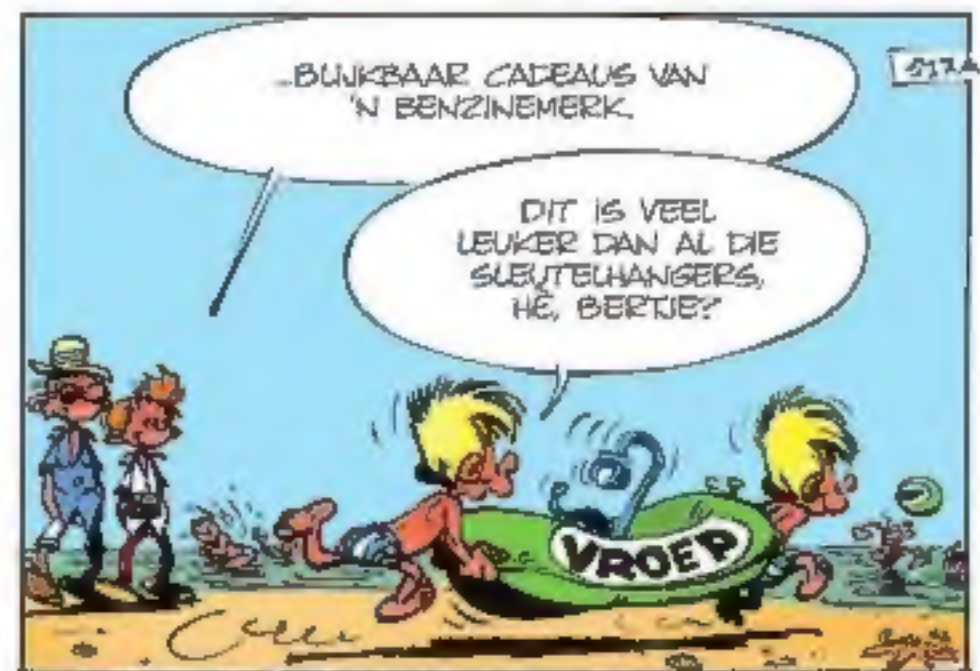
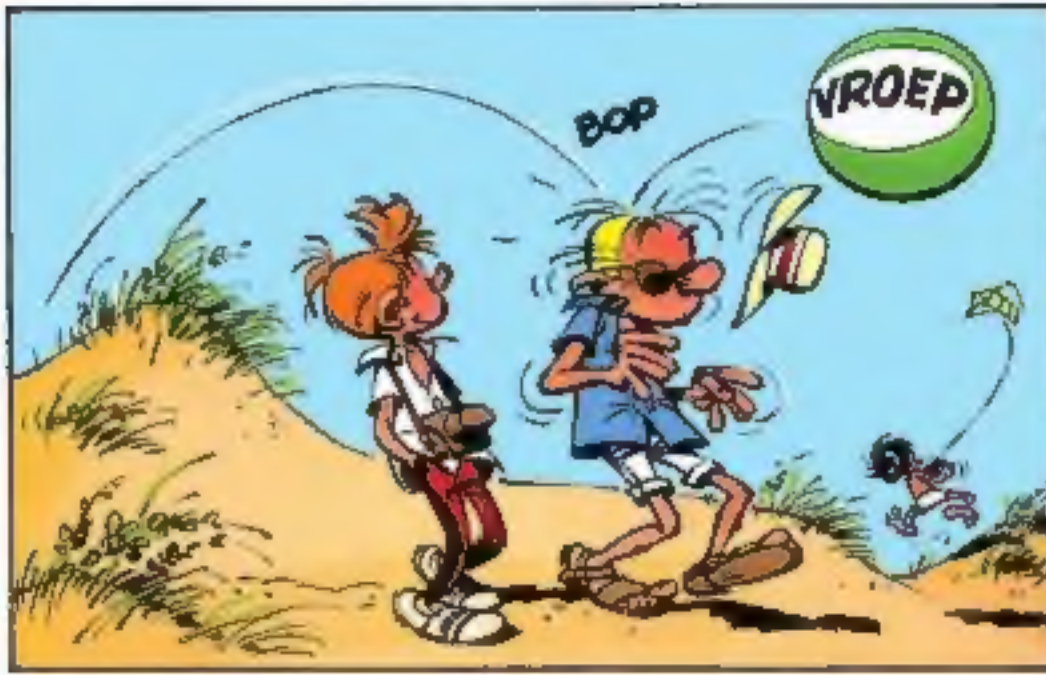

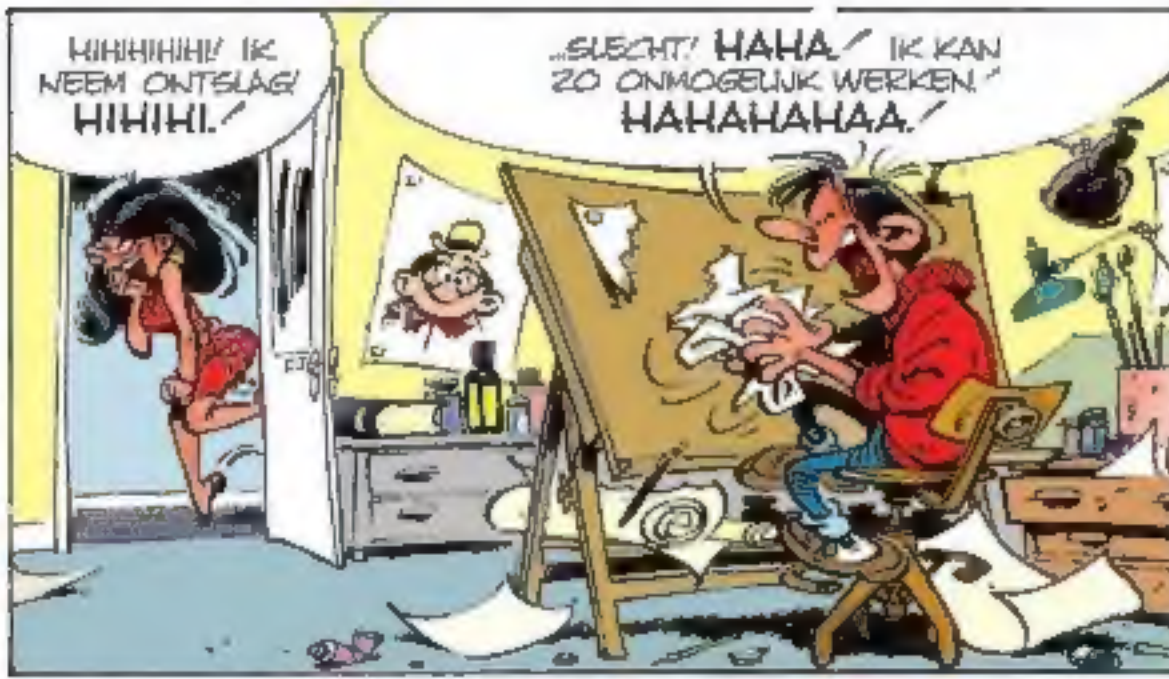
Weekblad - 21ste Jaarg. - Nr. 1570 - 25-6-1968 - Dinsdag - 30 F - Nederl. - fl. 1.50

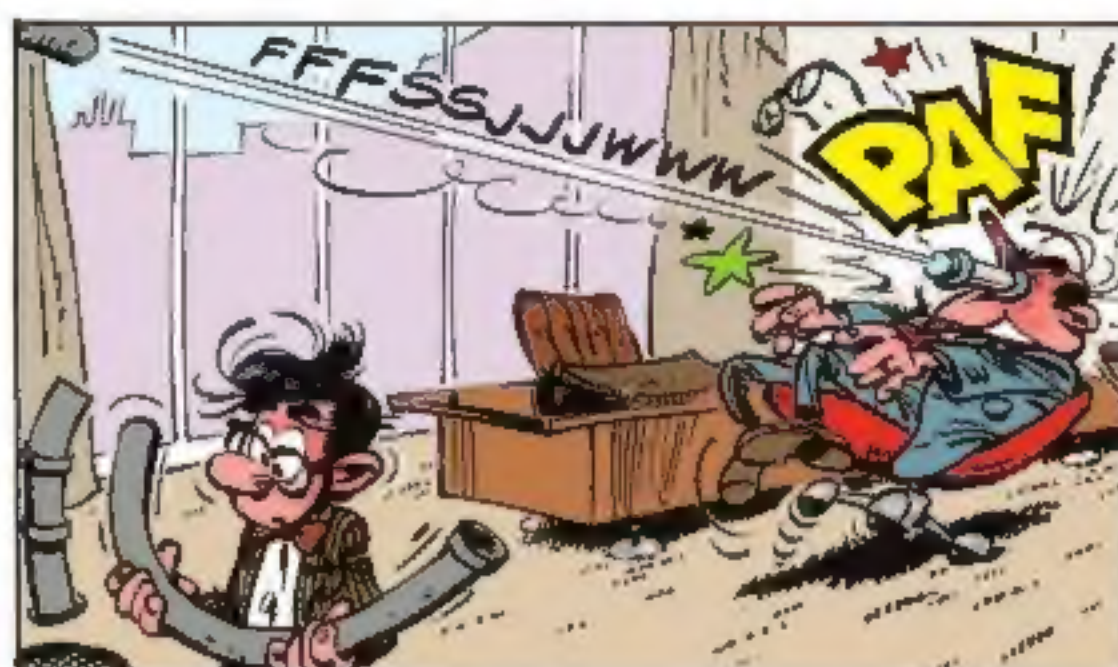
robbedoes

Extra
Vakantienummer

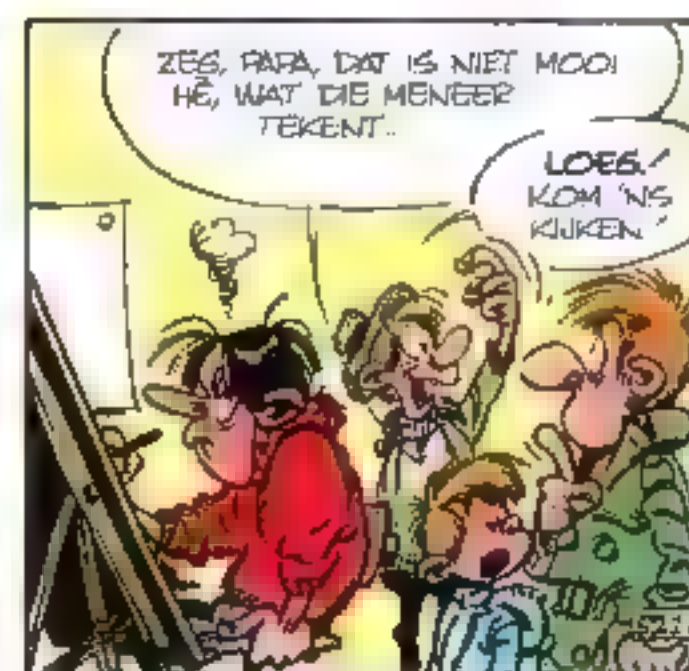
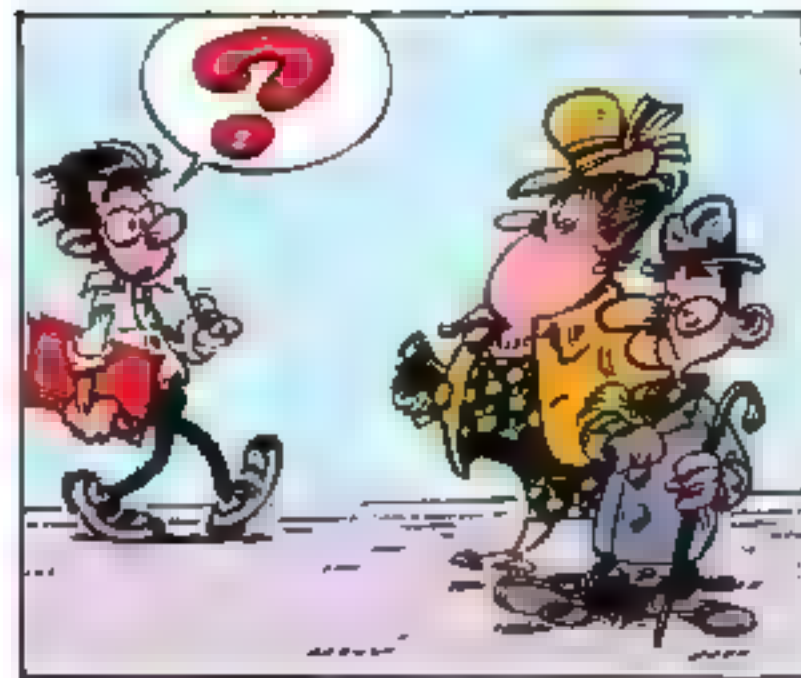
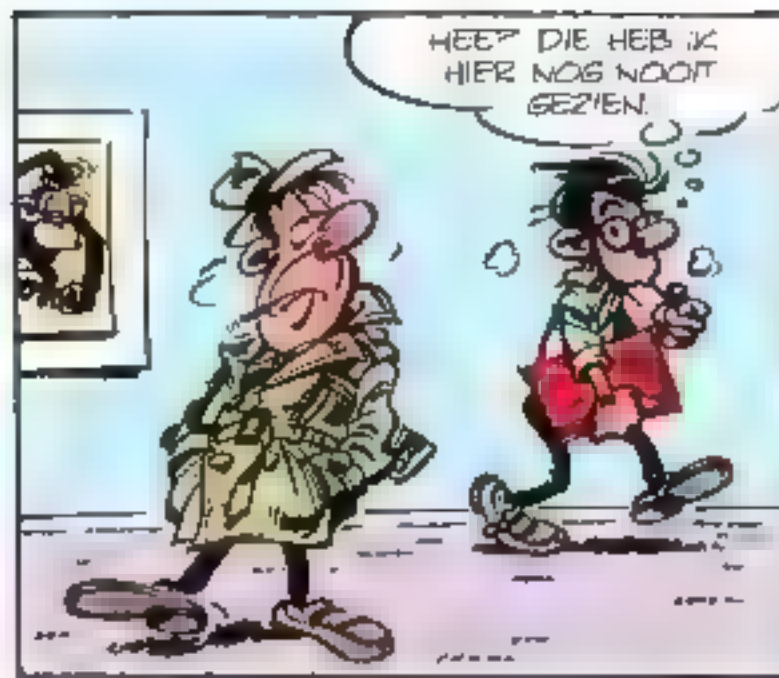

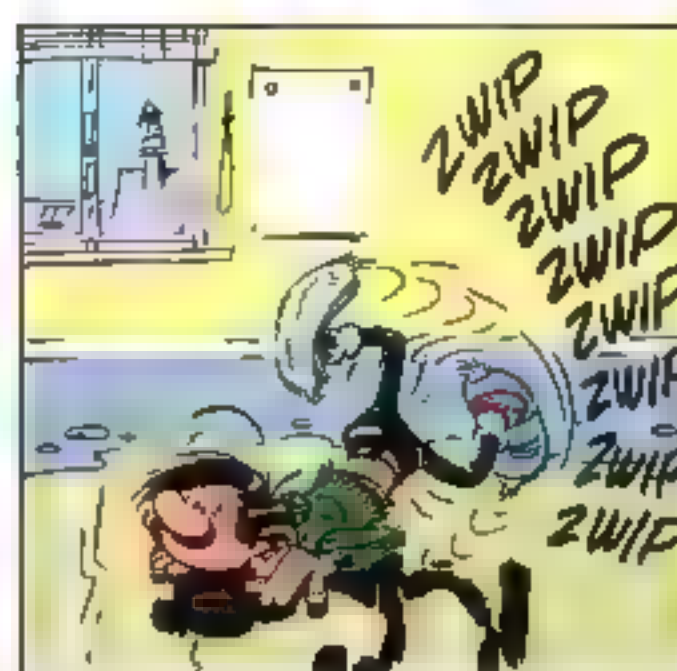
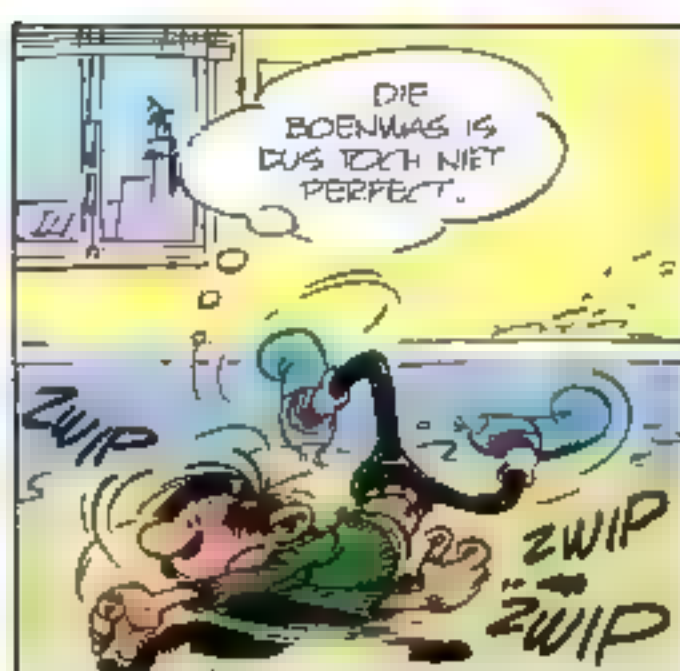
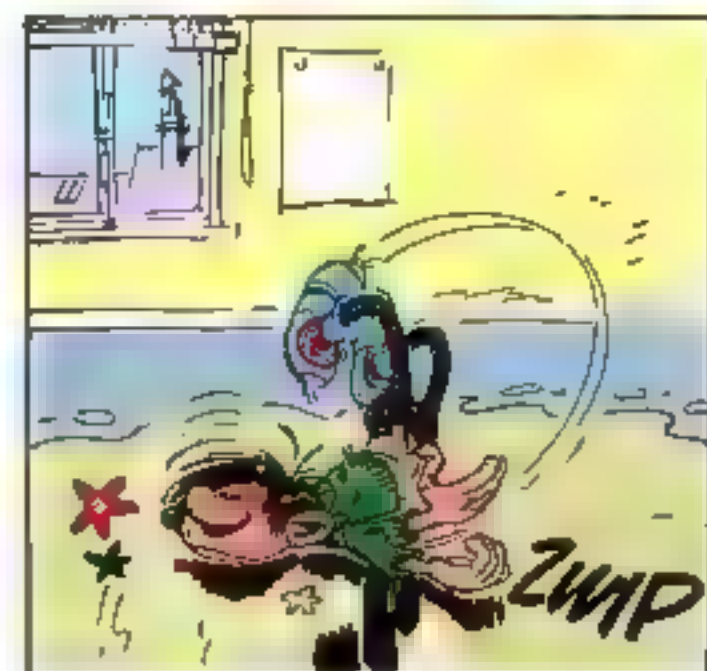
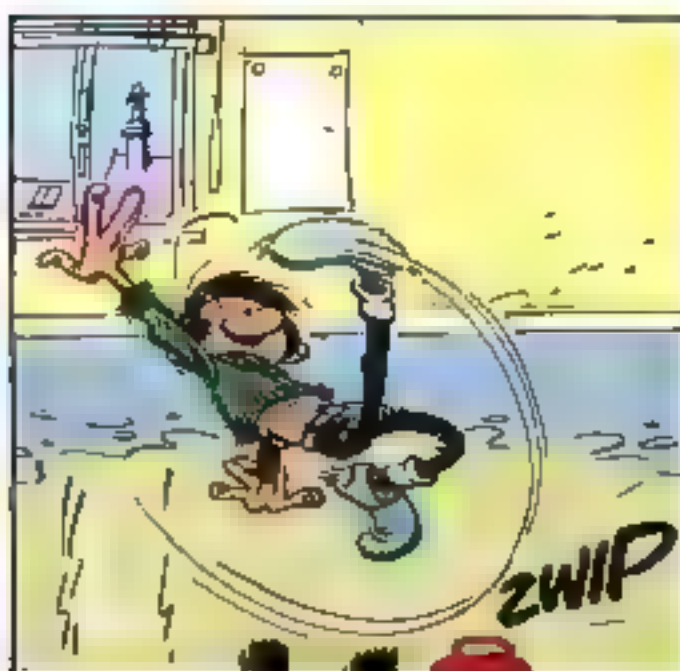
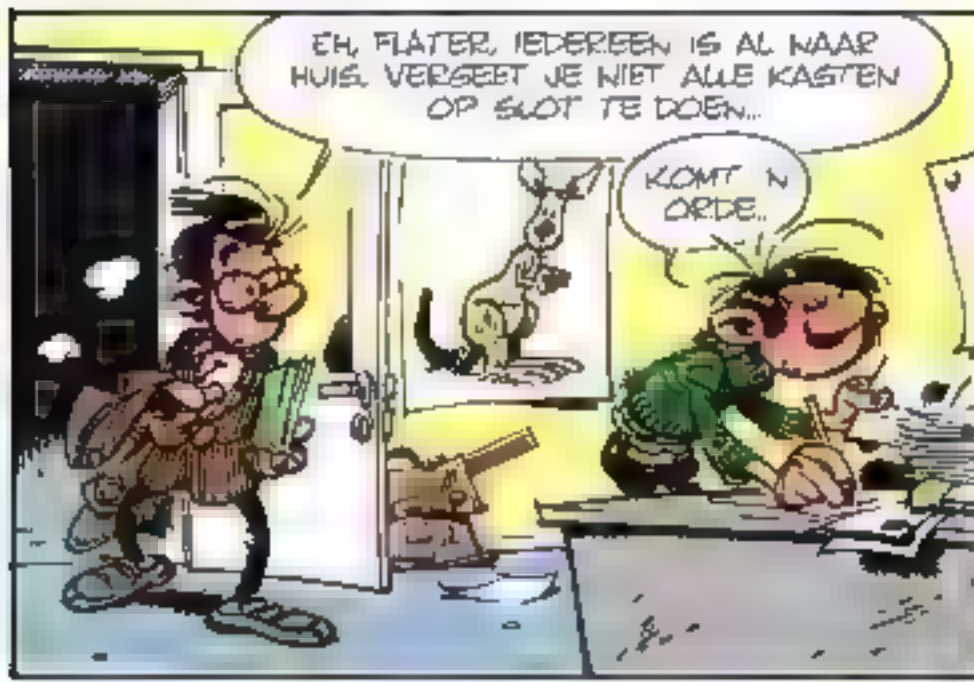

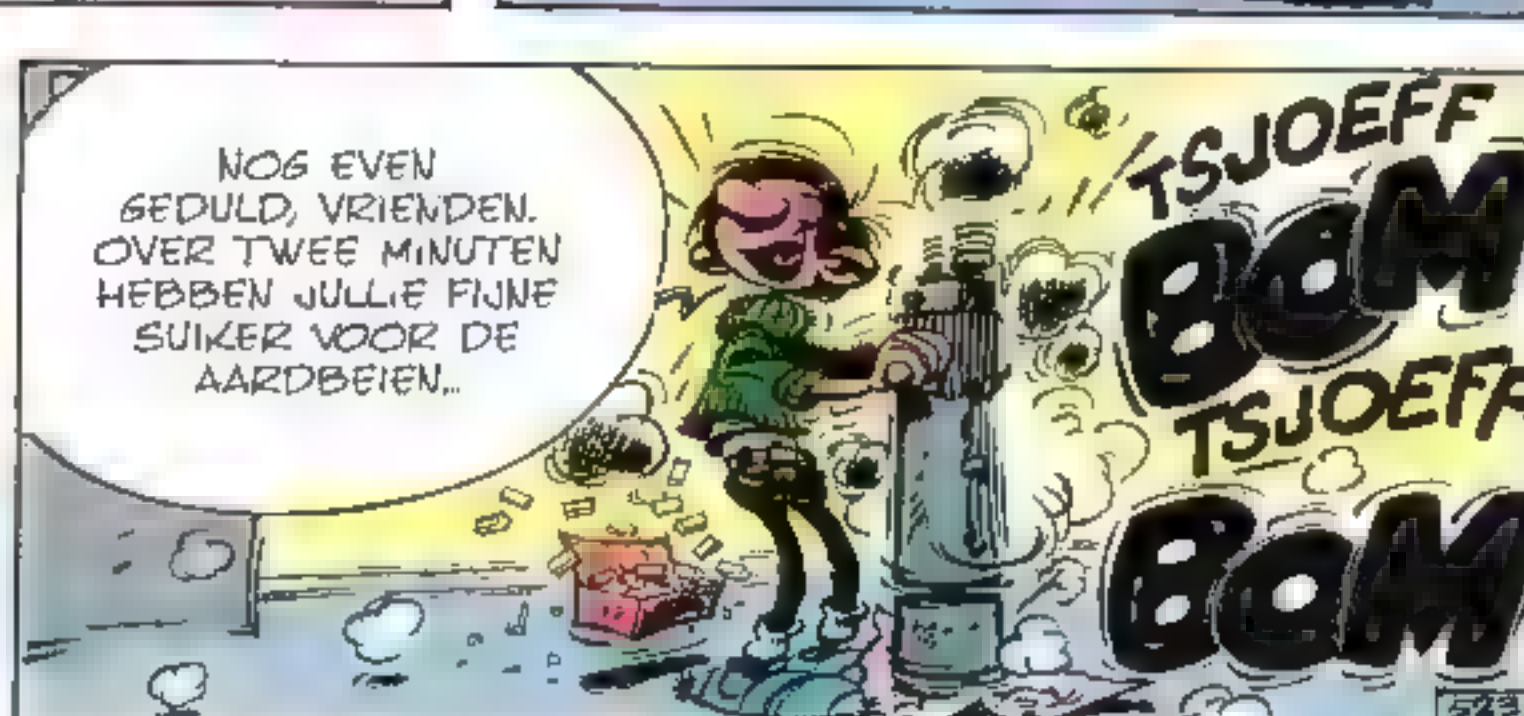
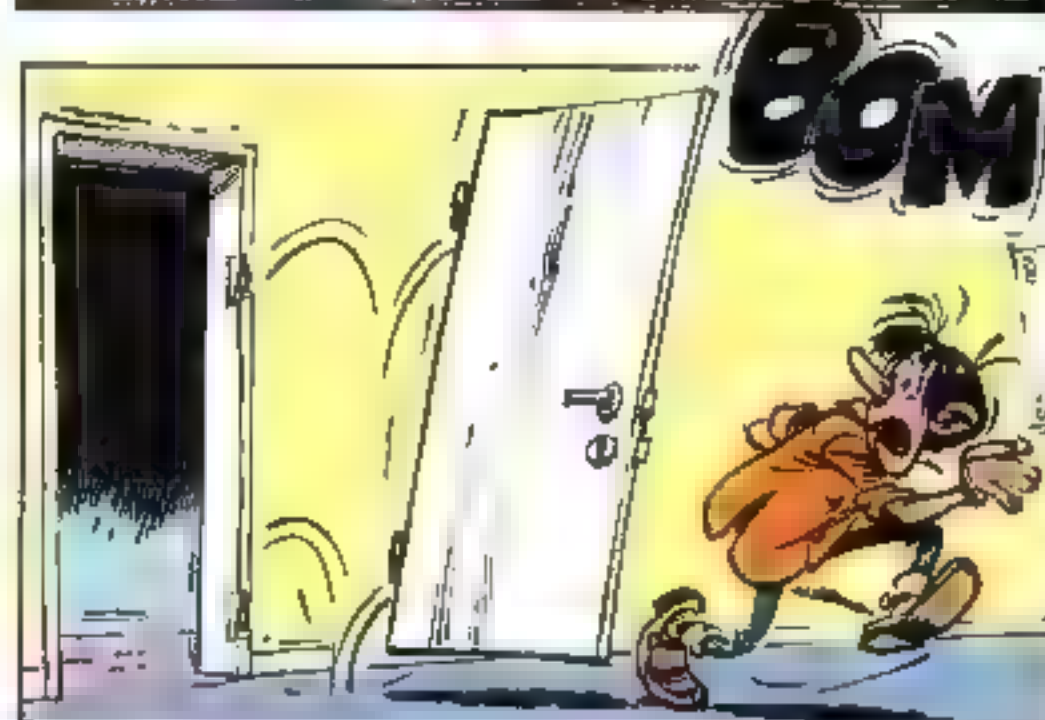
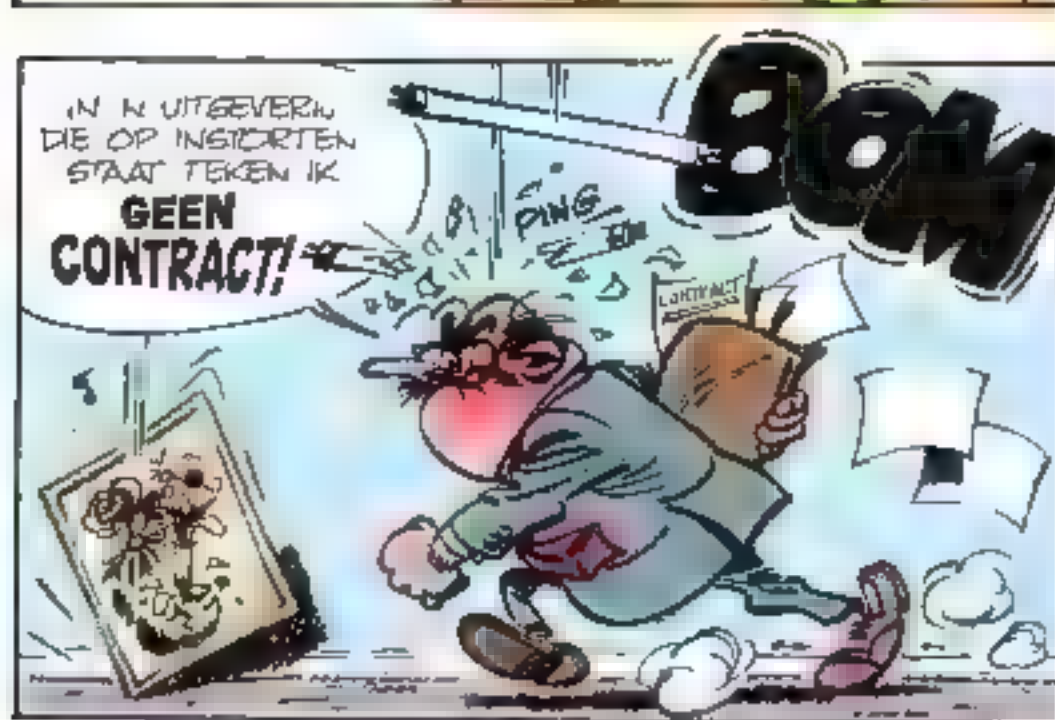
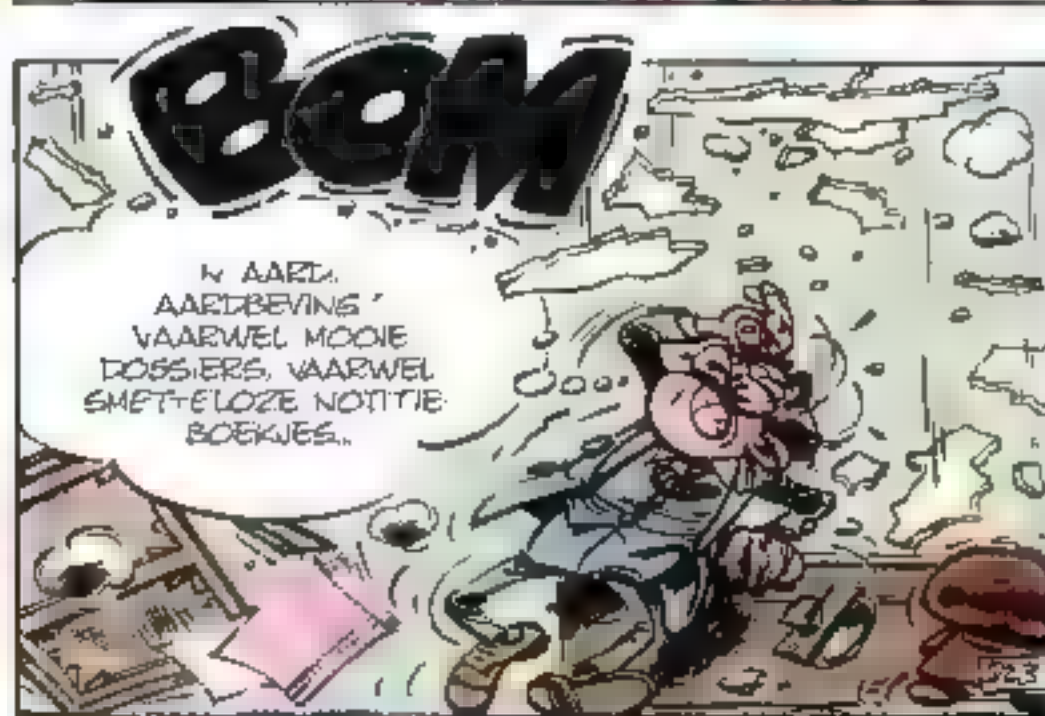
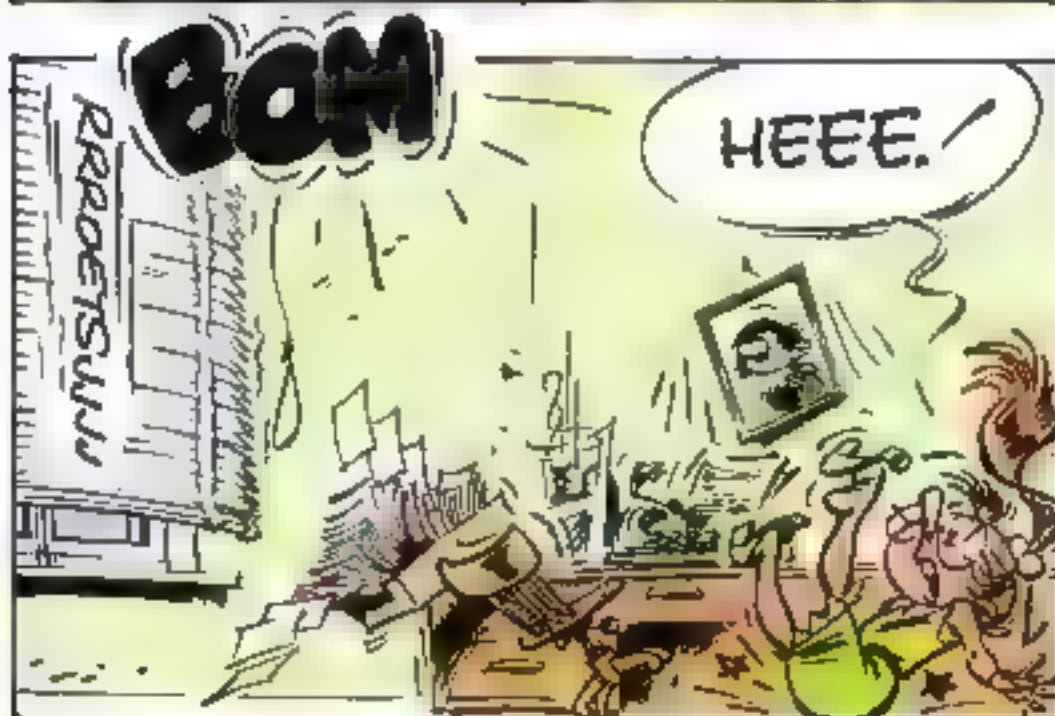
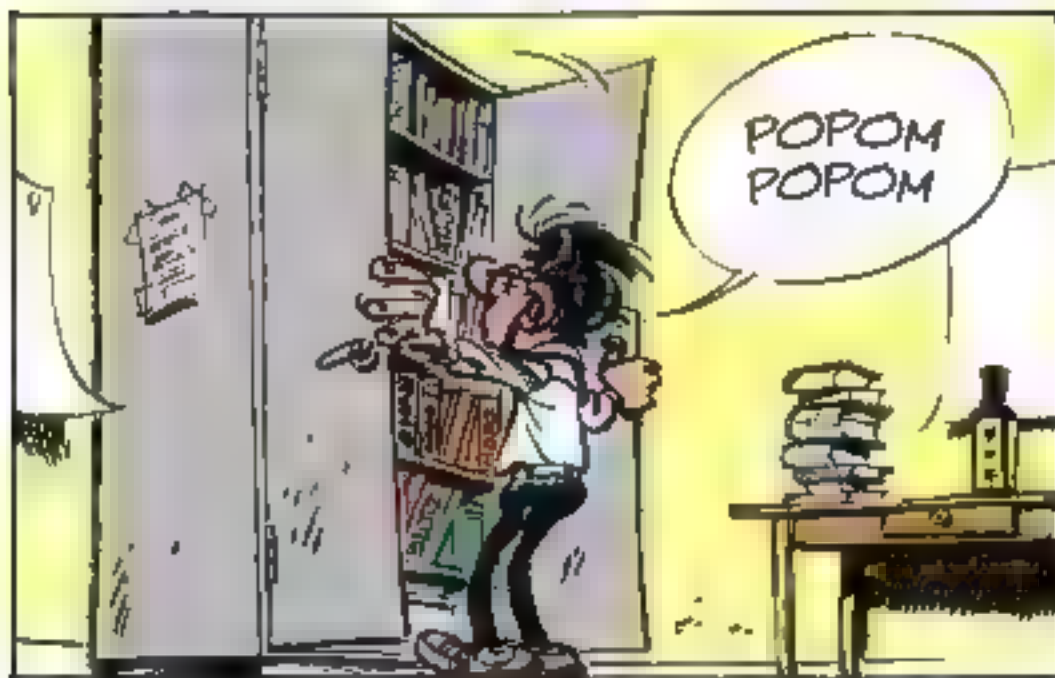

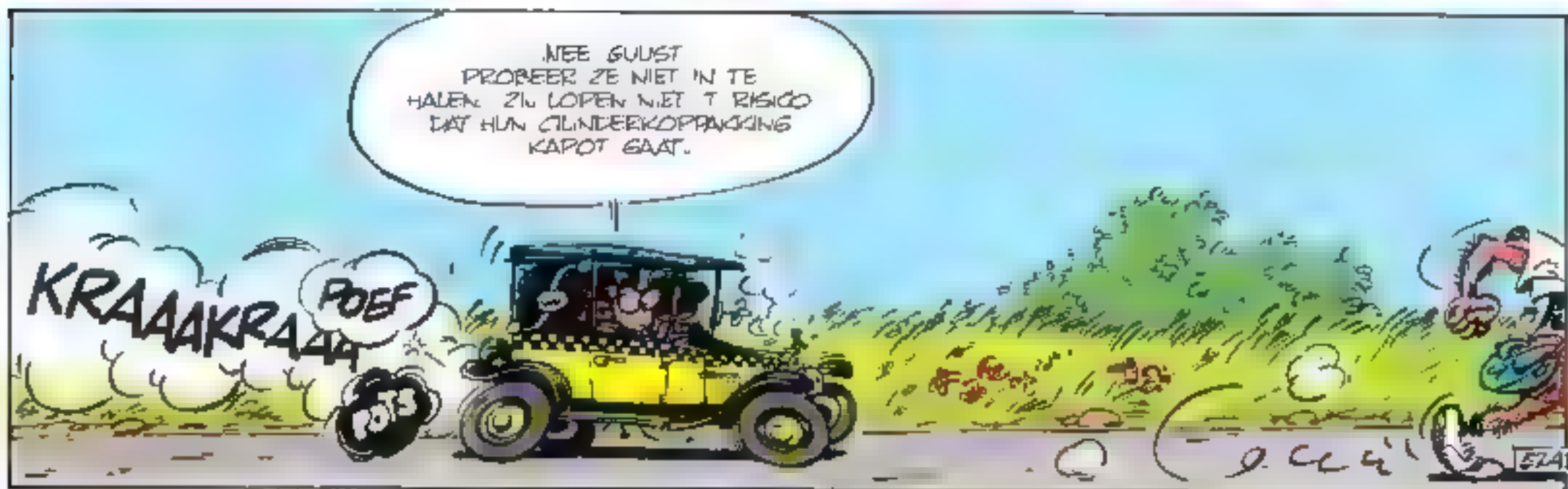
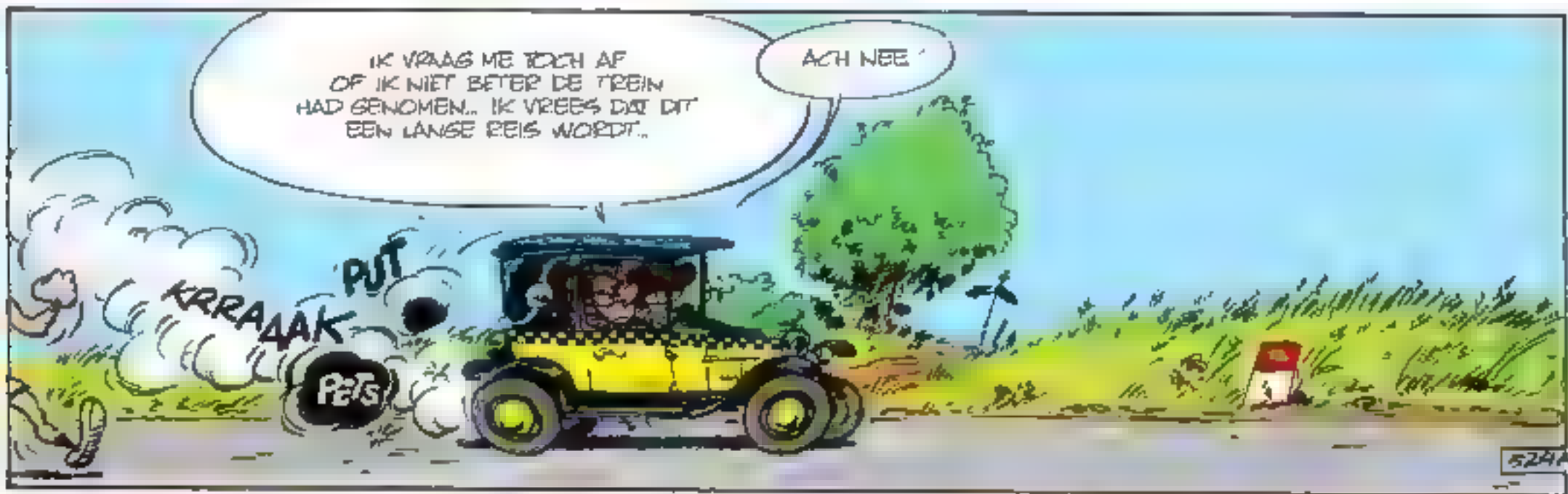
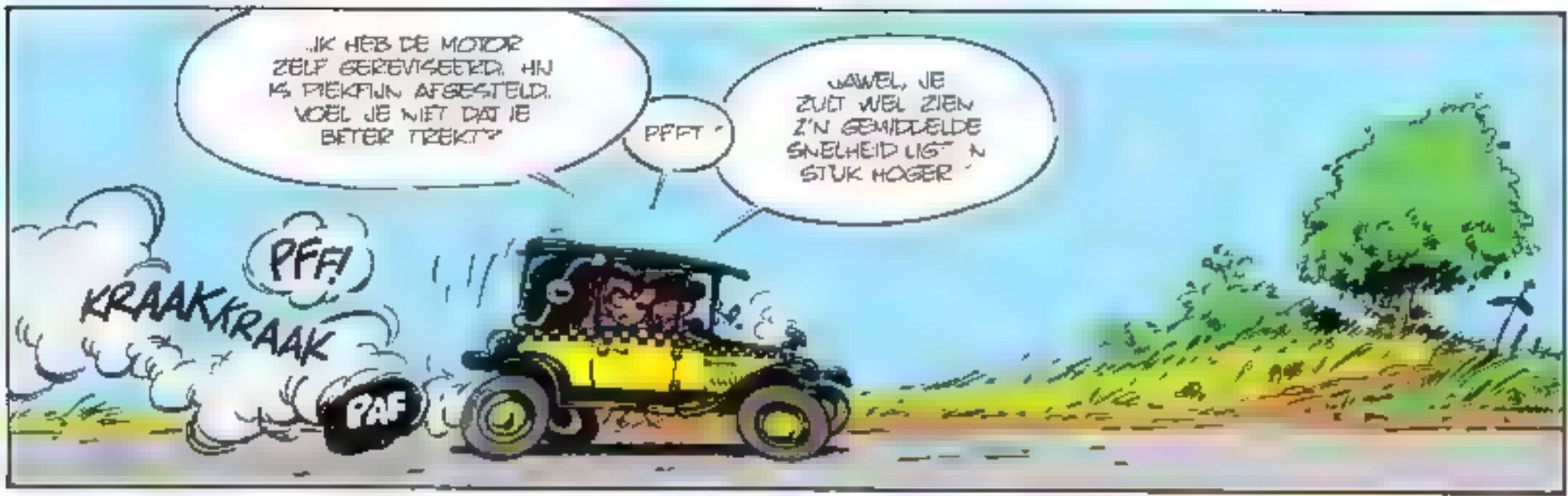

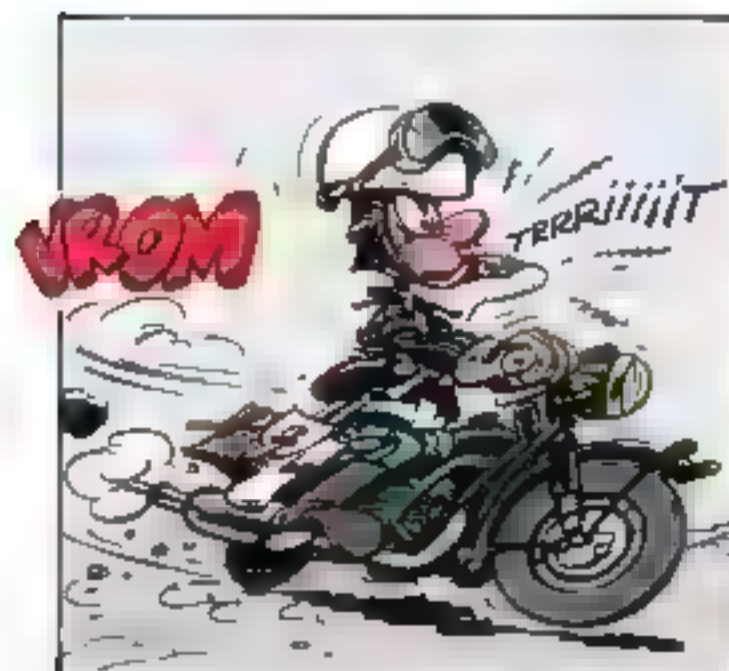
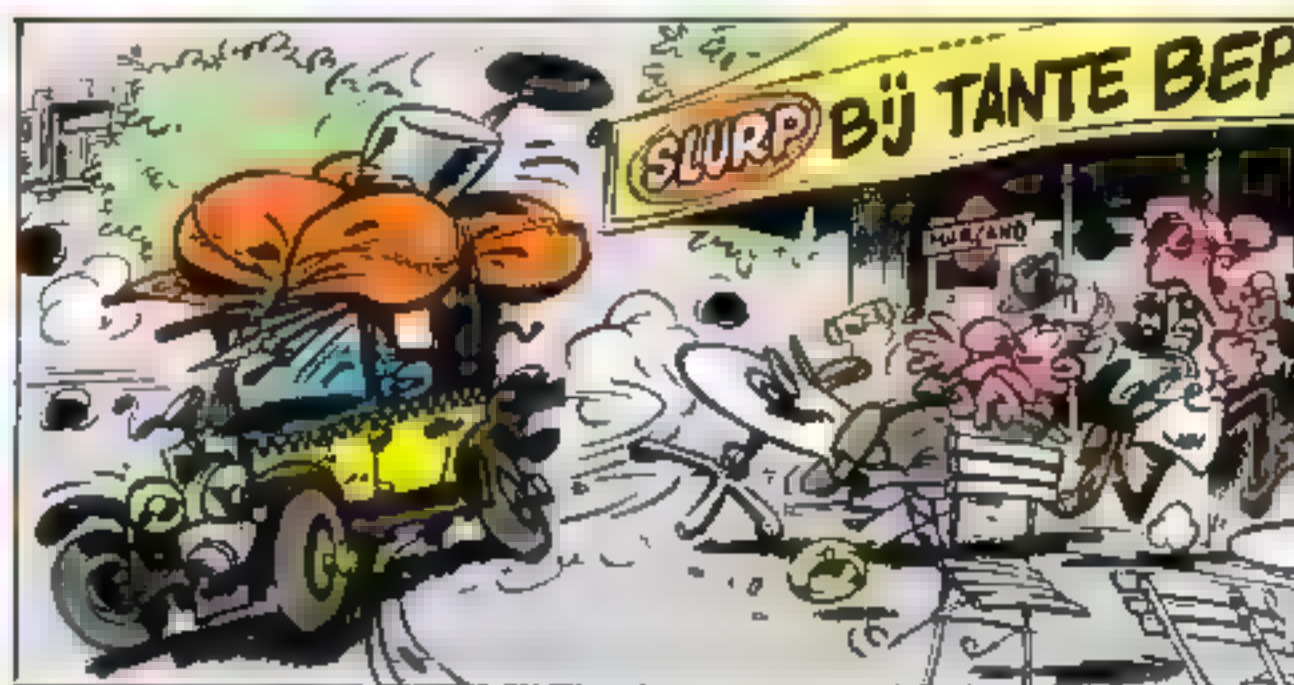
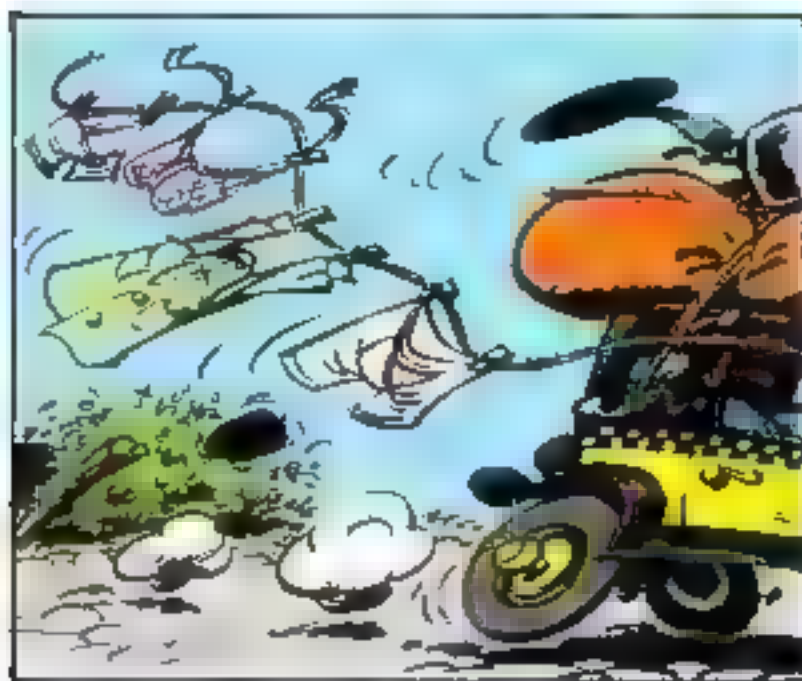
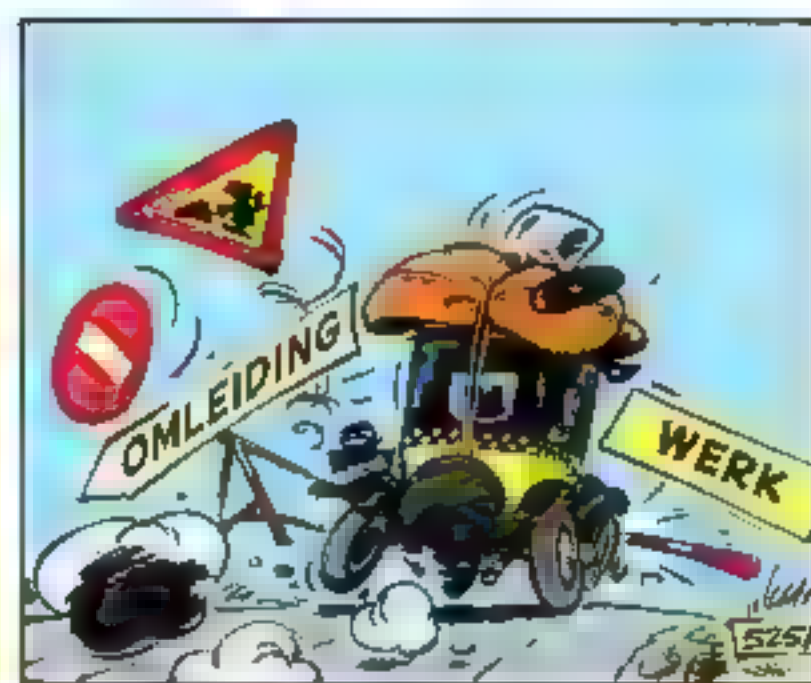
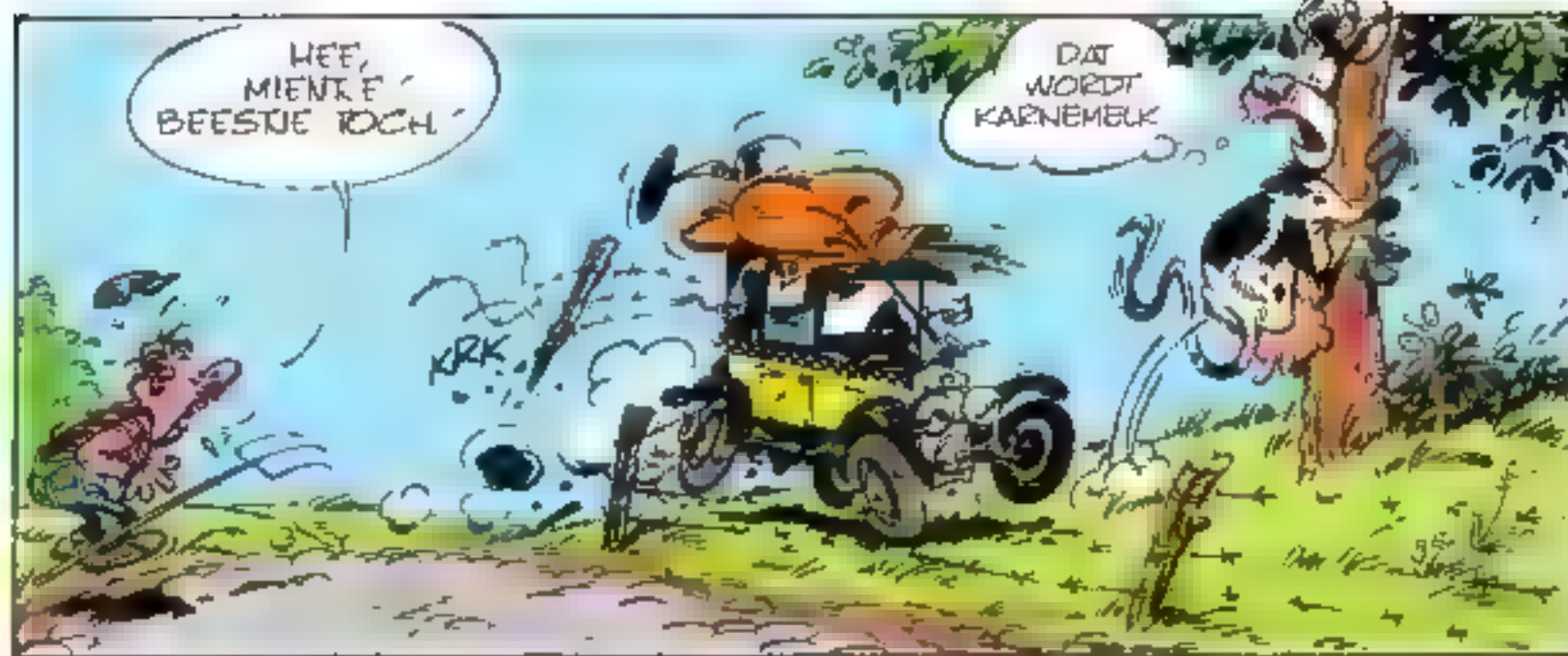

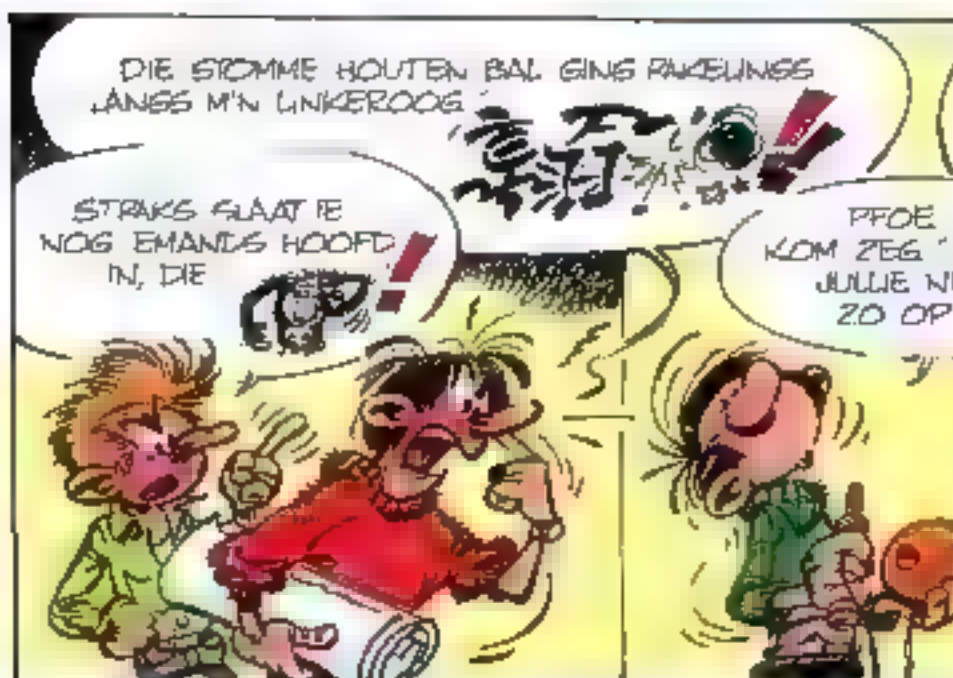

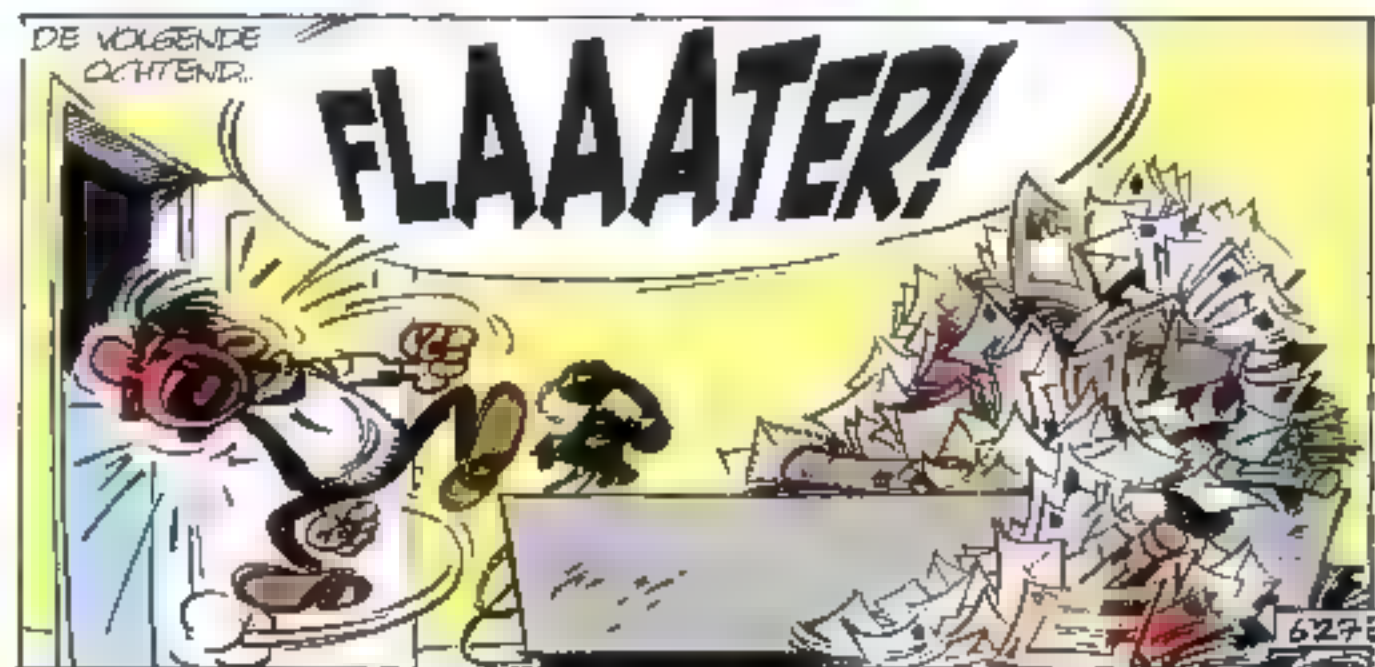
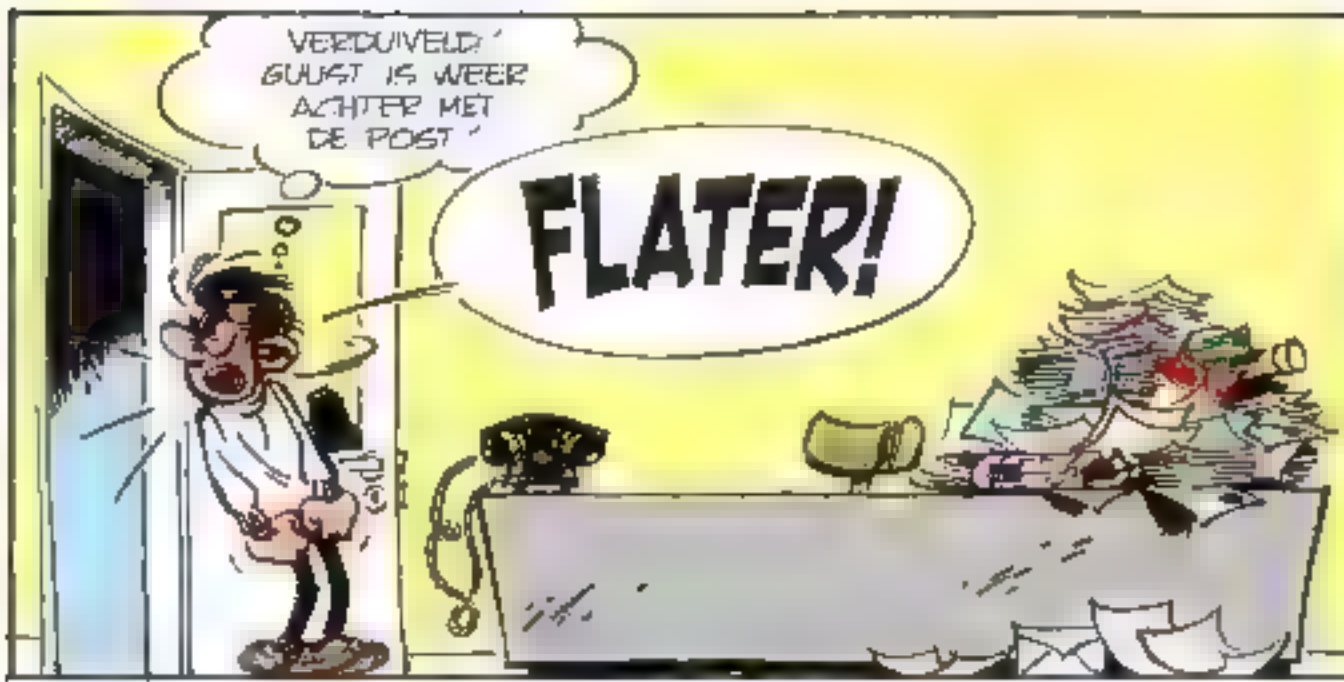

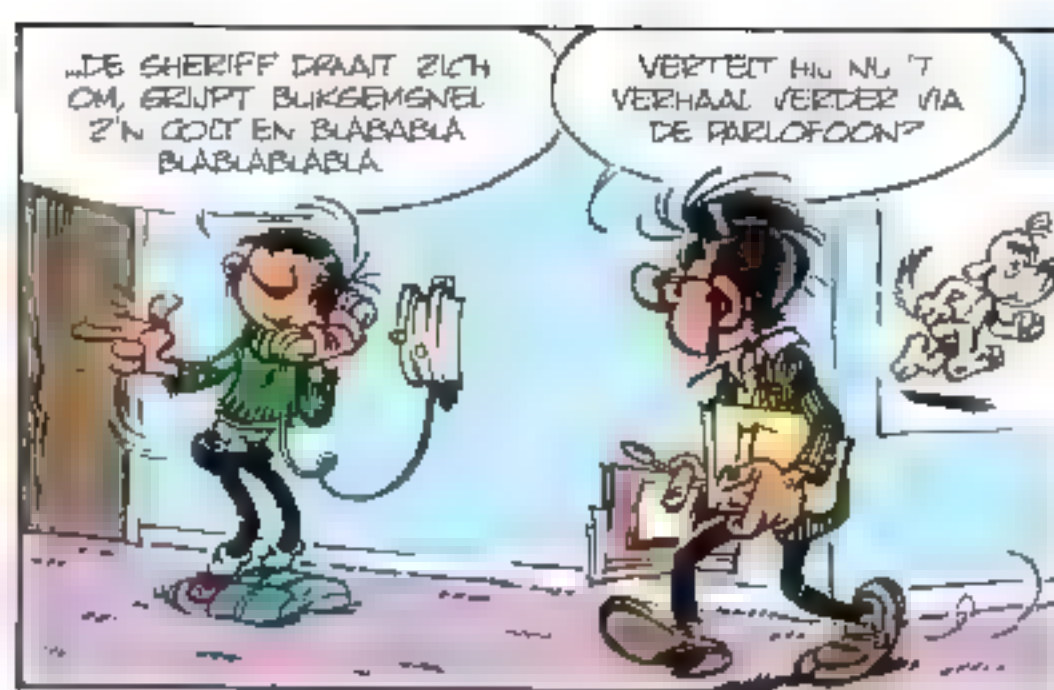
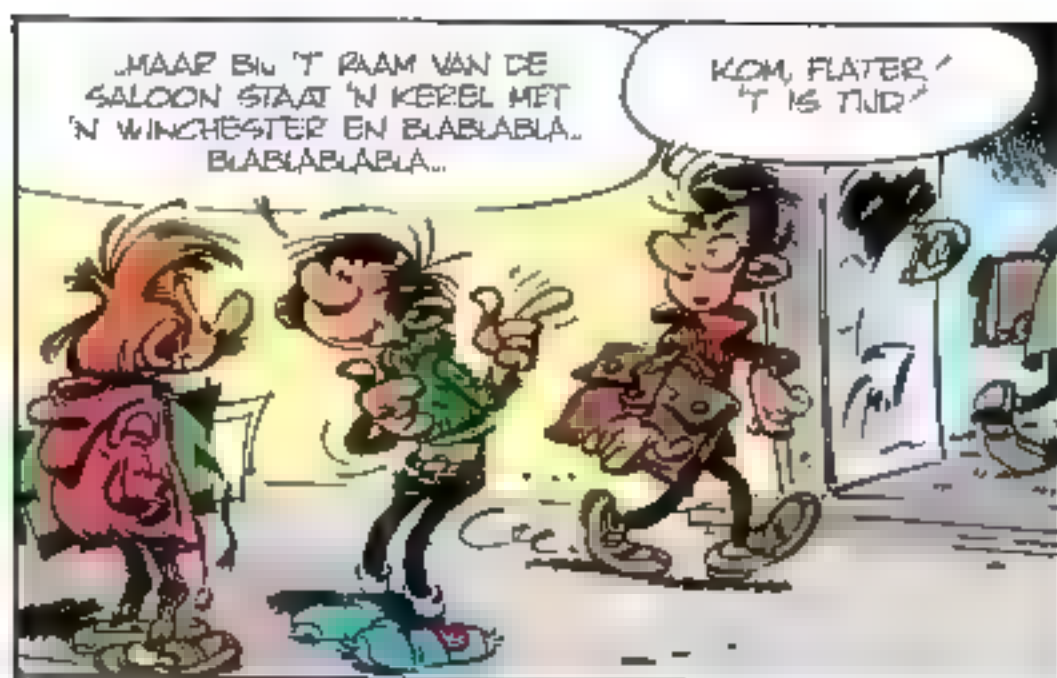

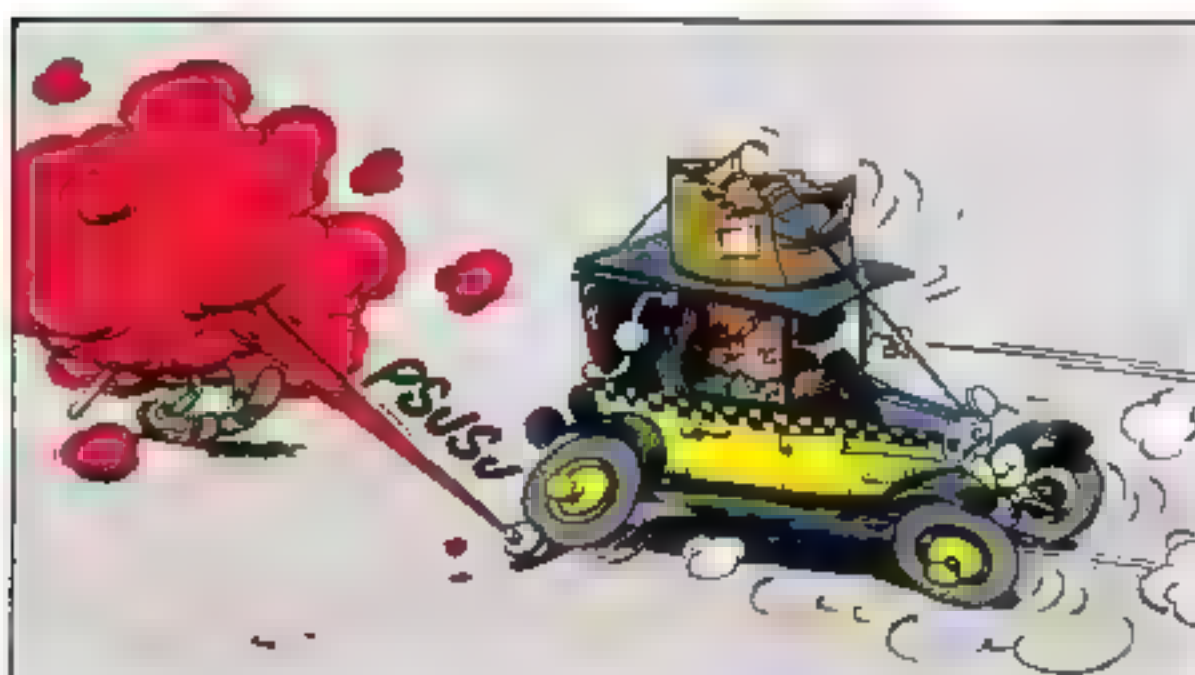
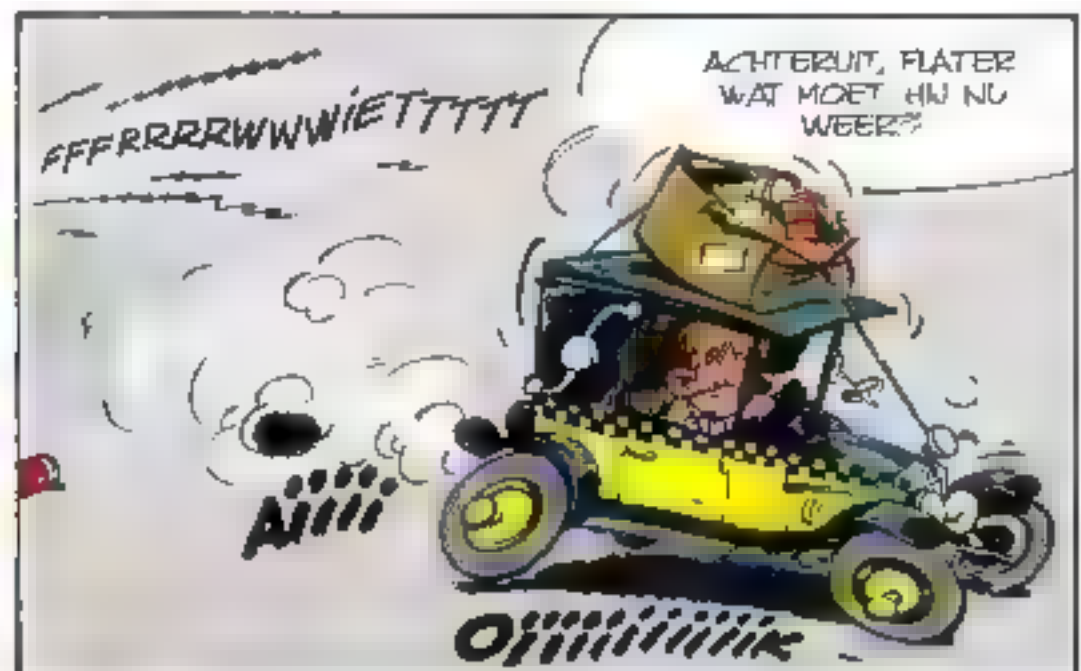
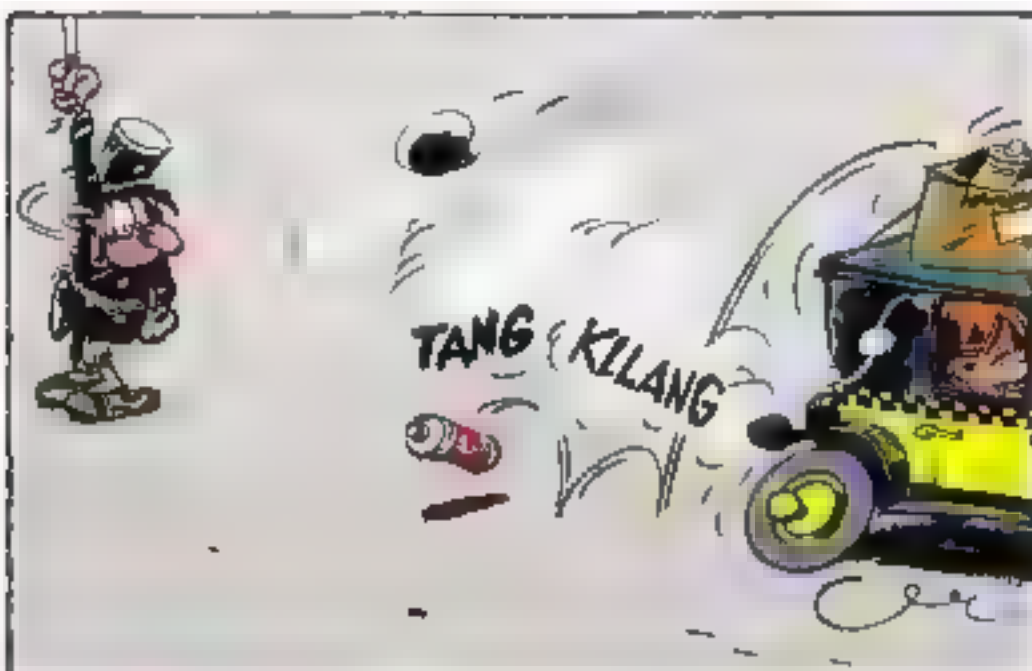
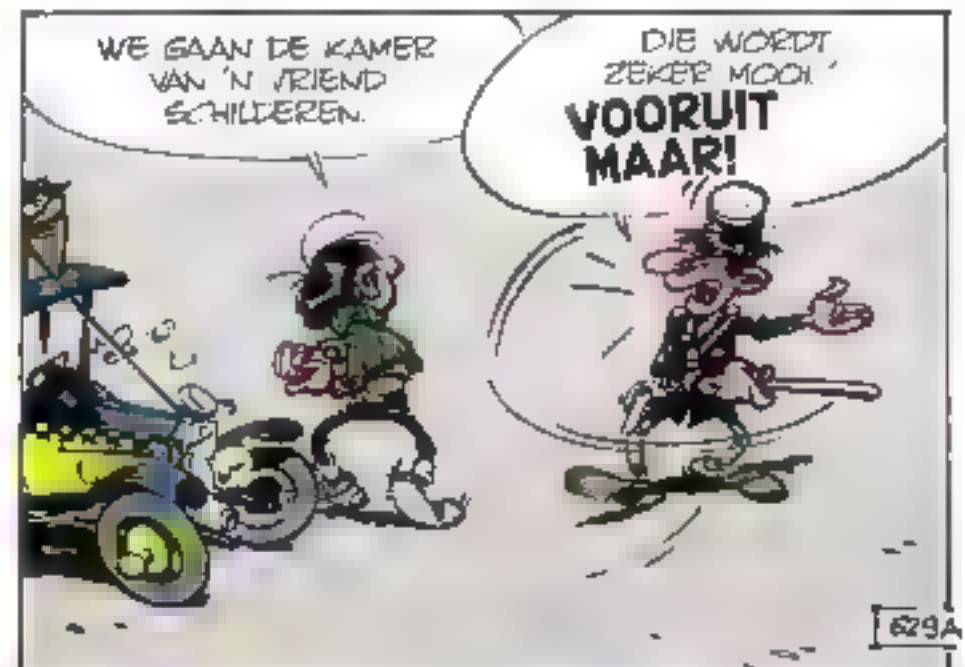
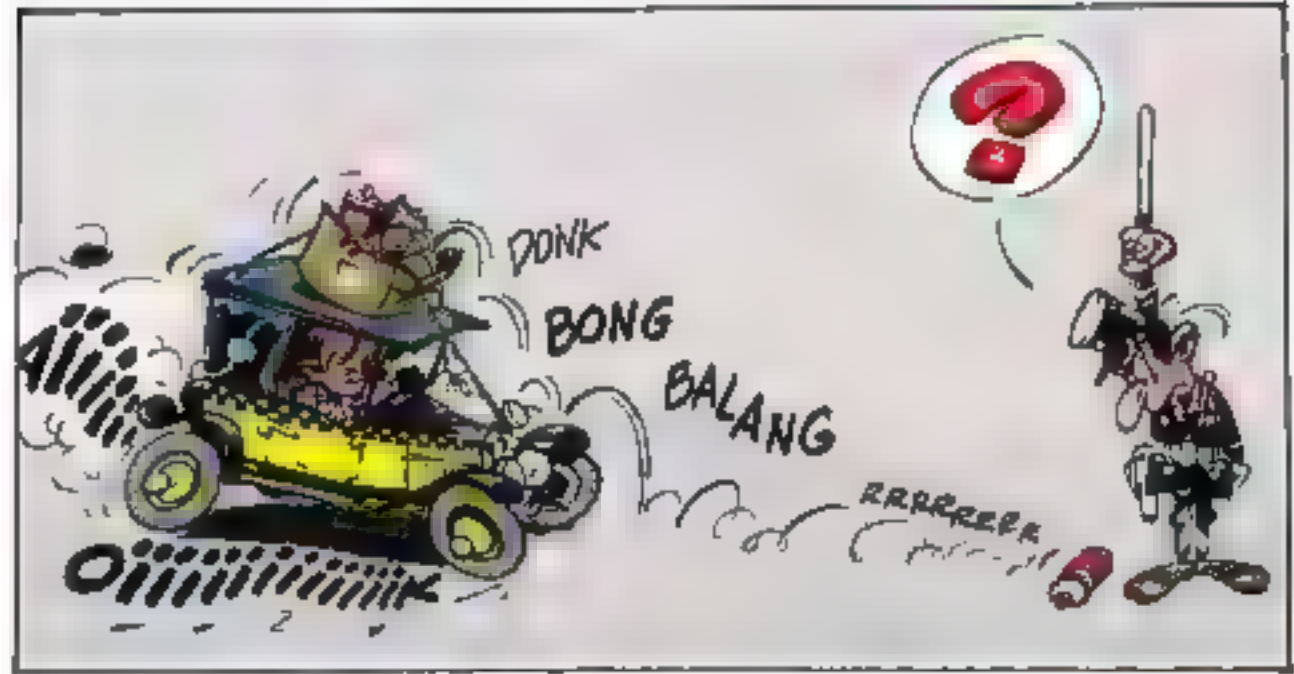
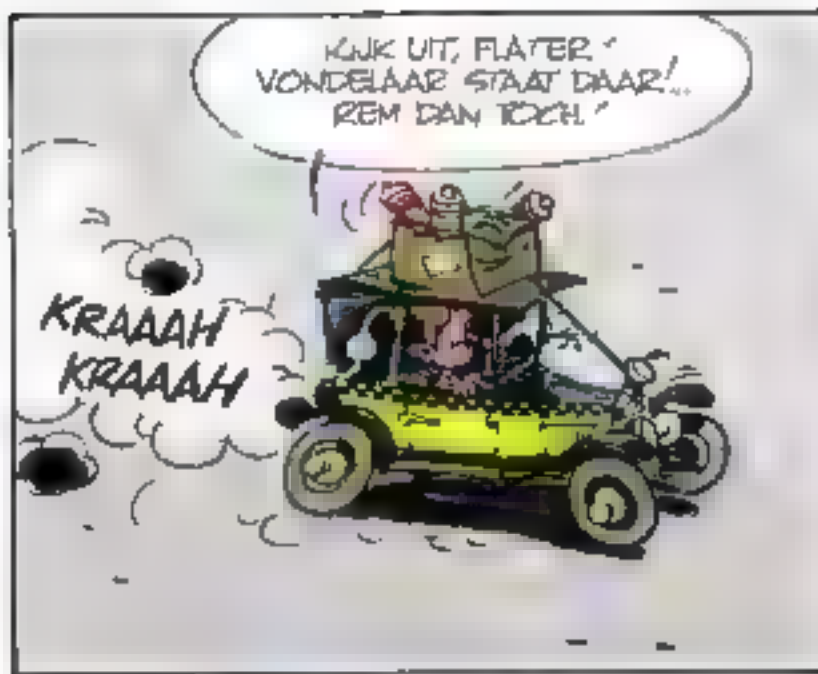

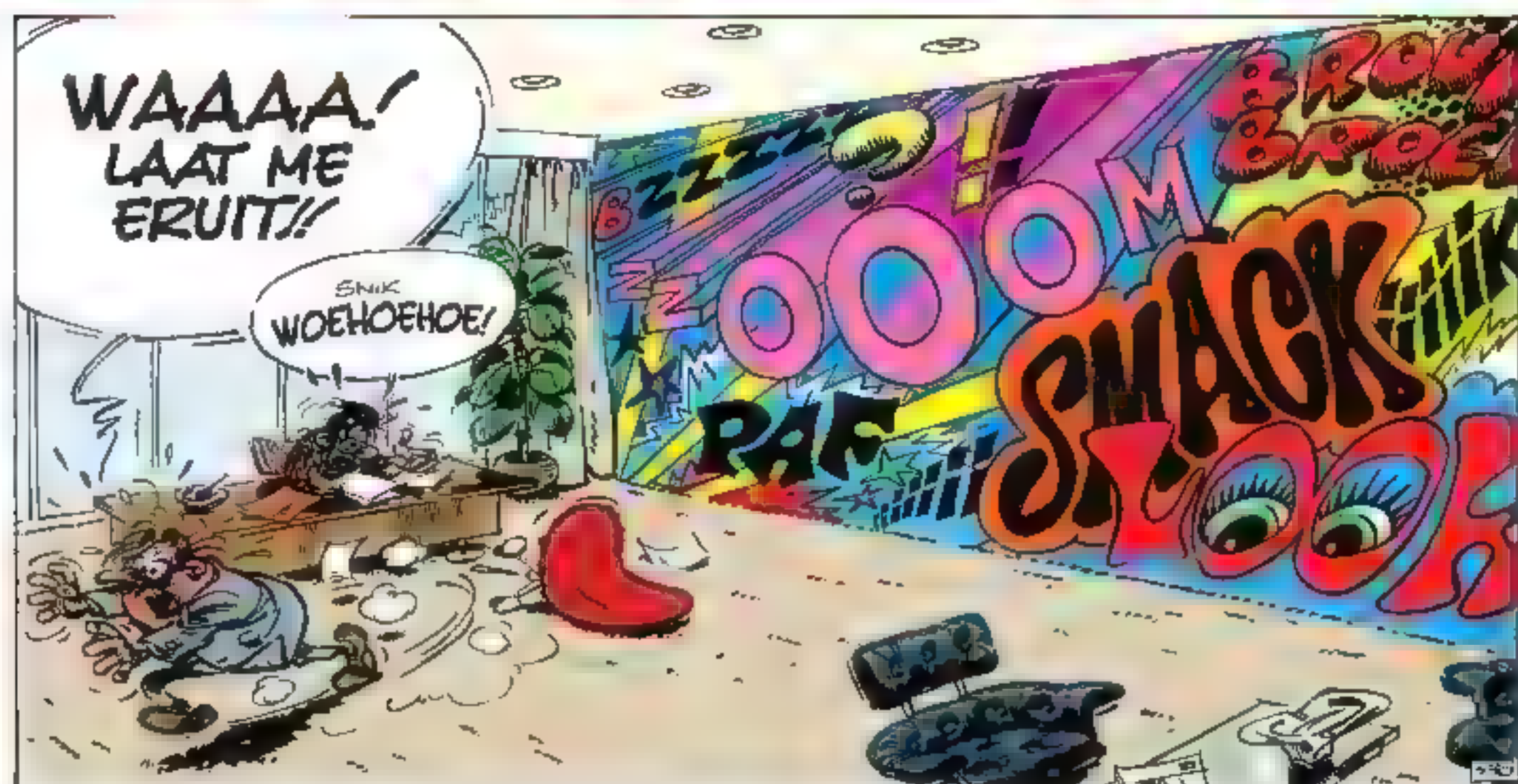

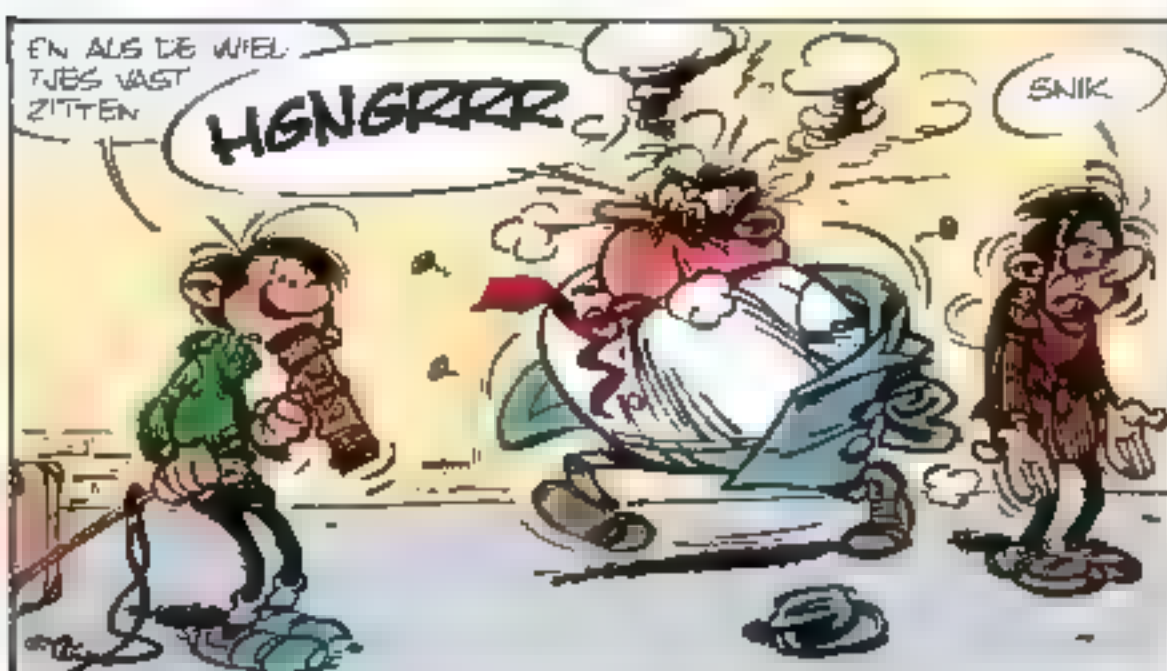
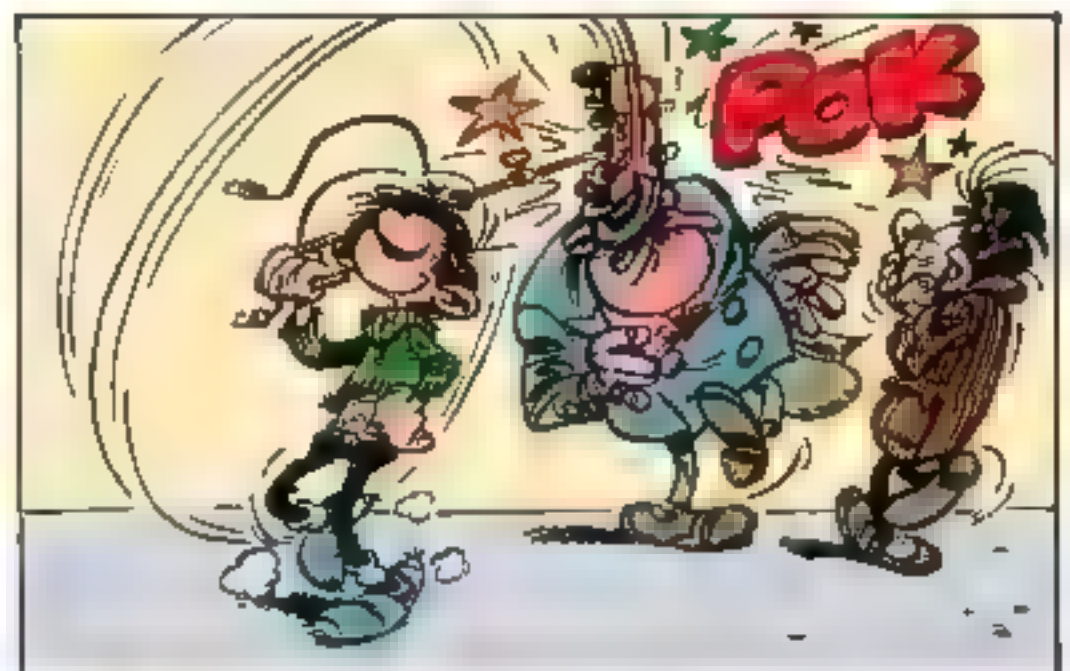

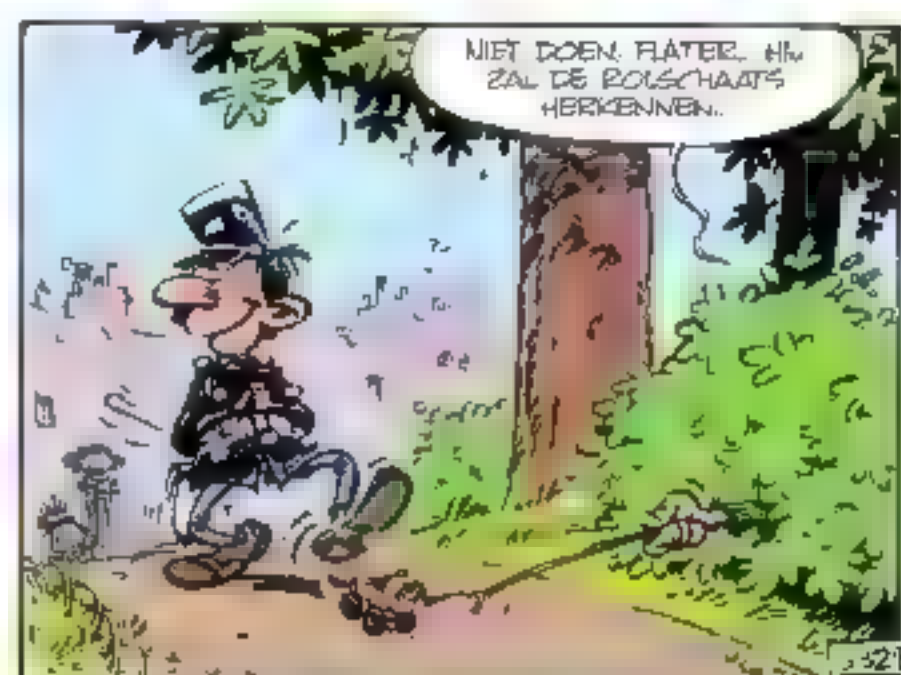
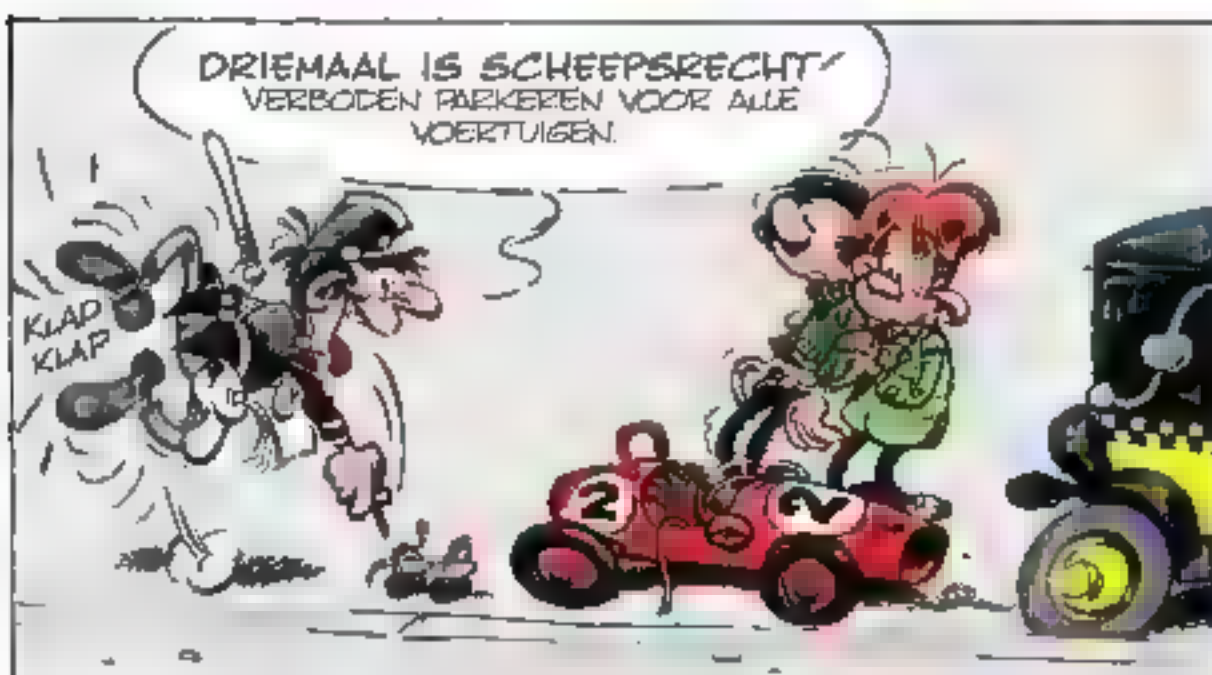
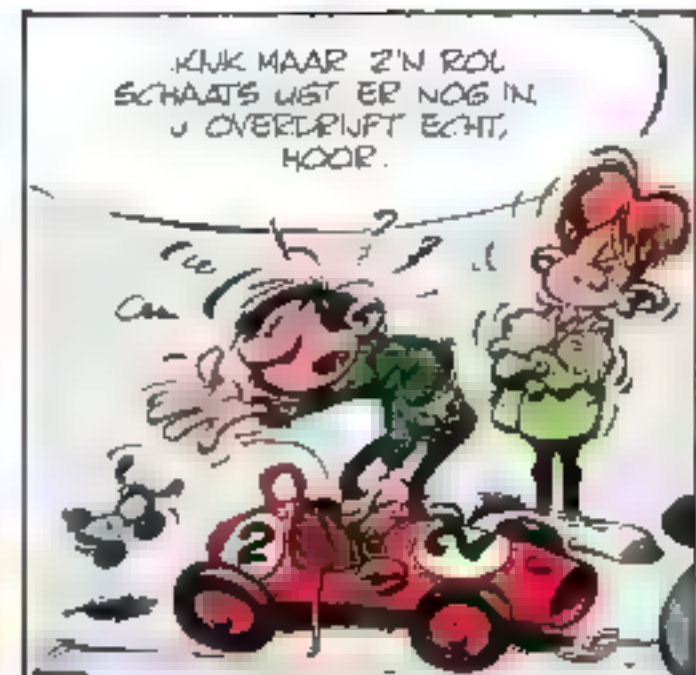
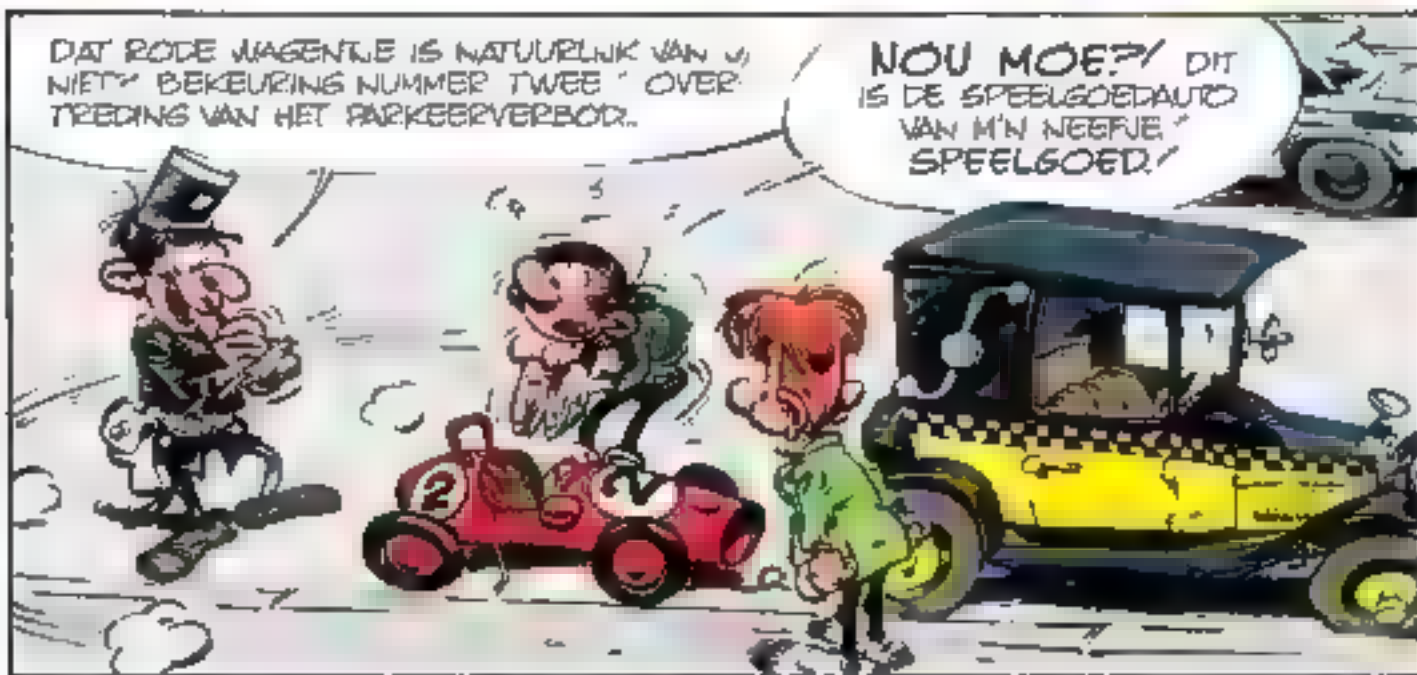
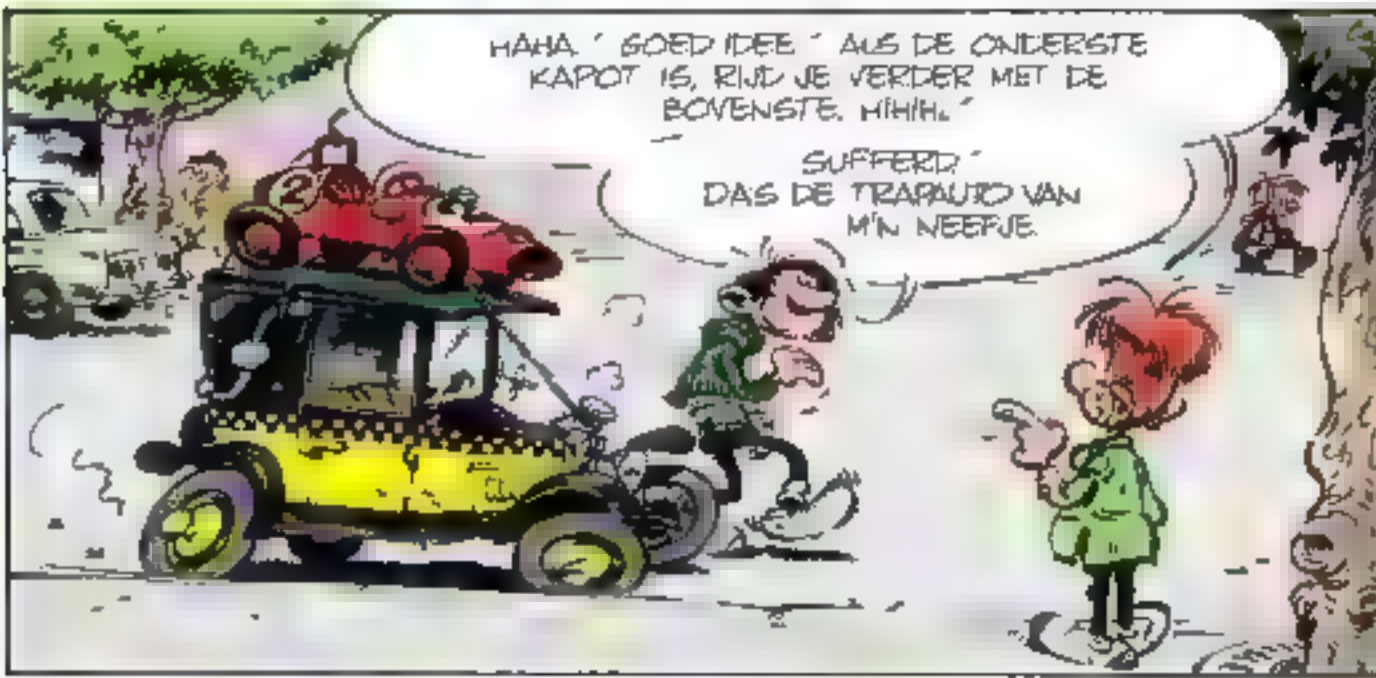

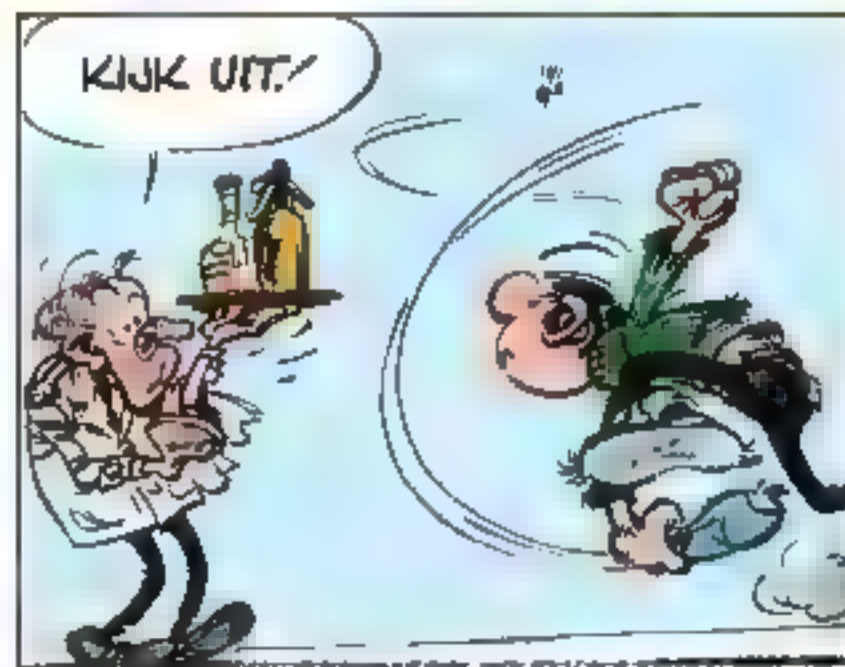
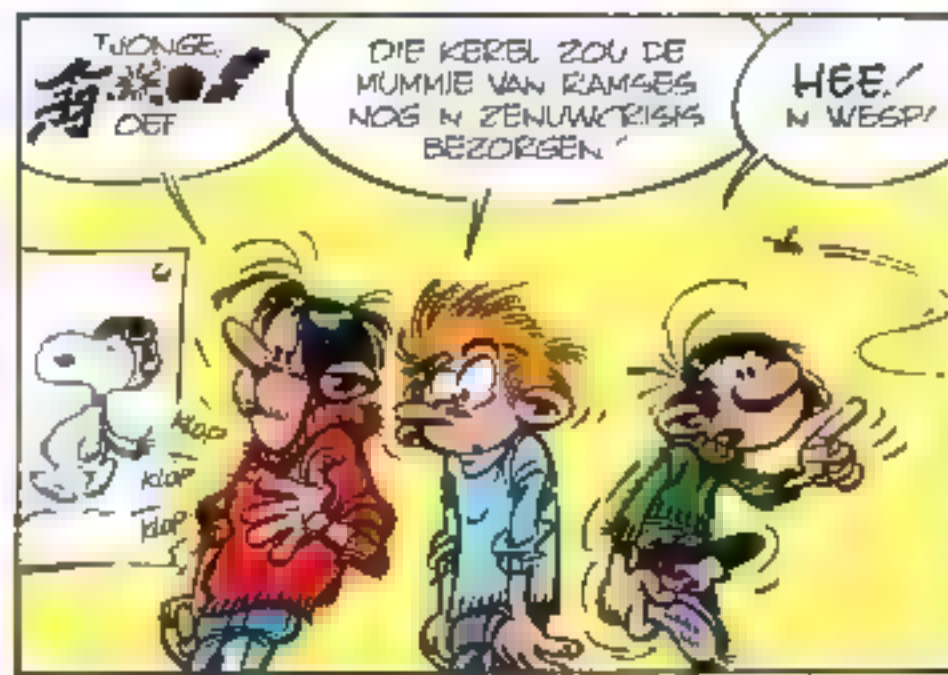

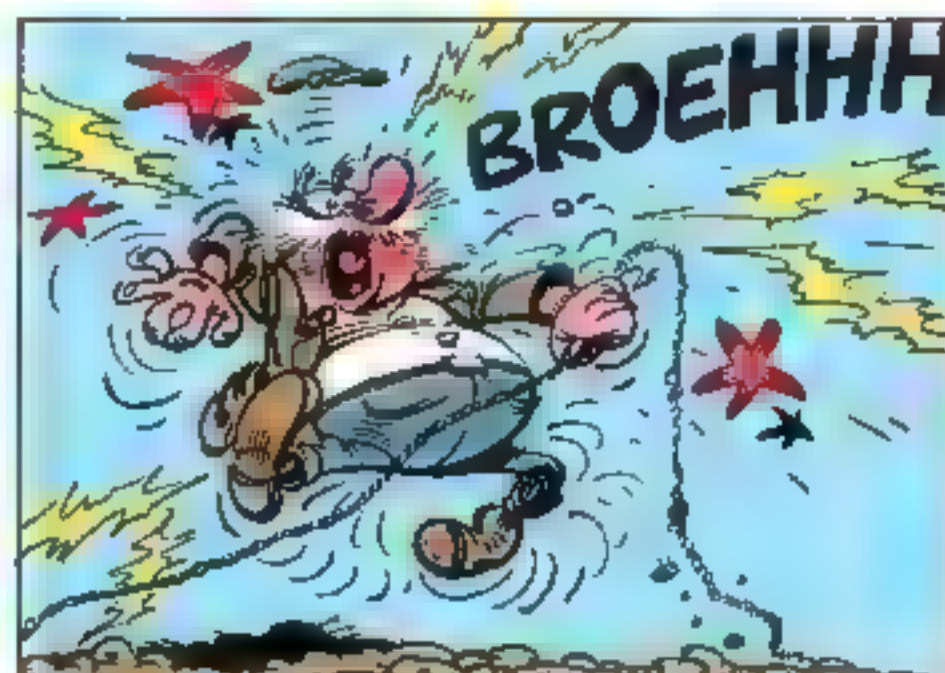
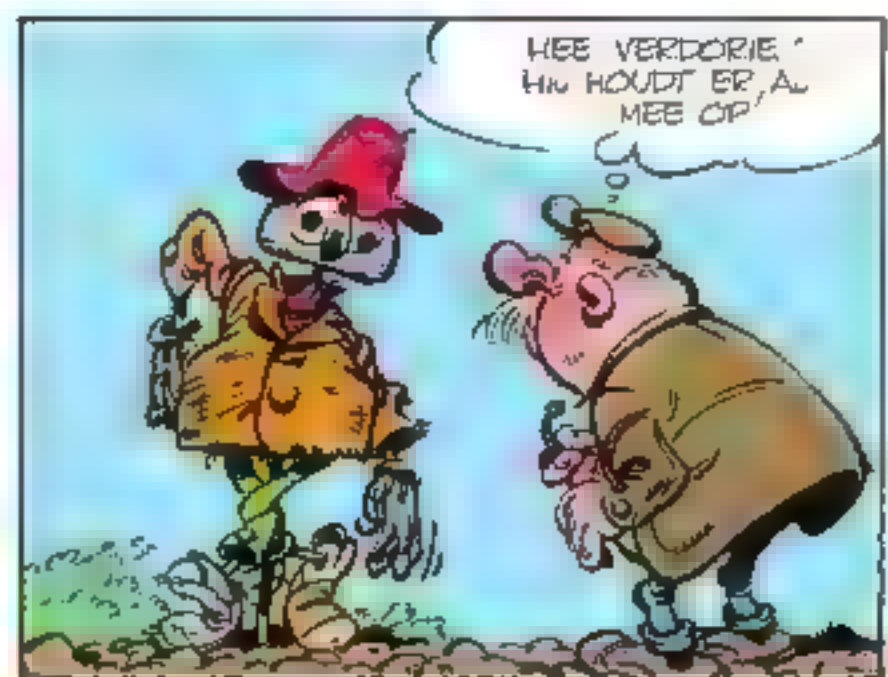
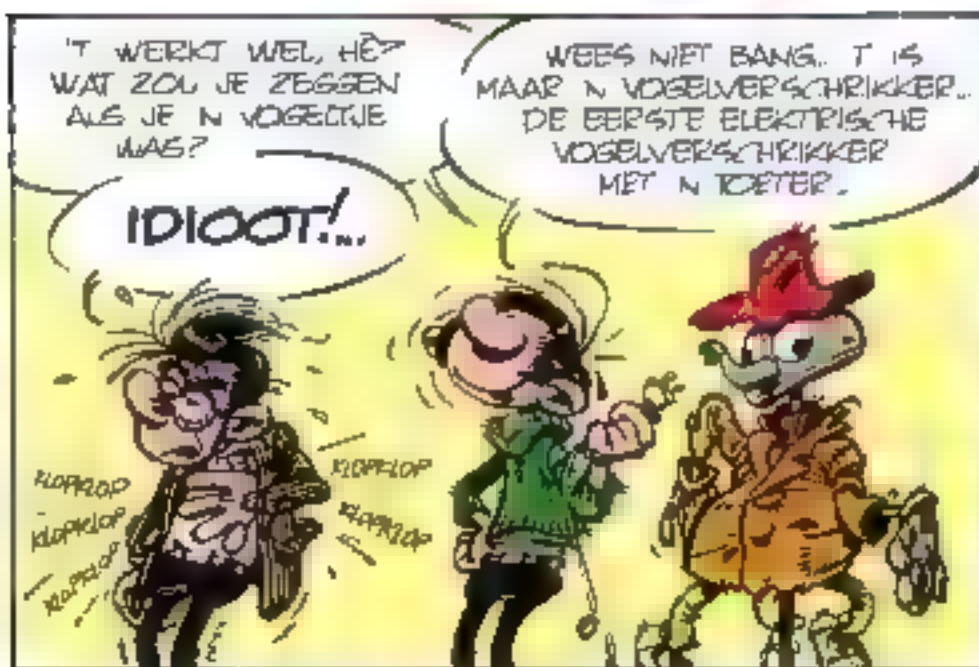
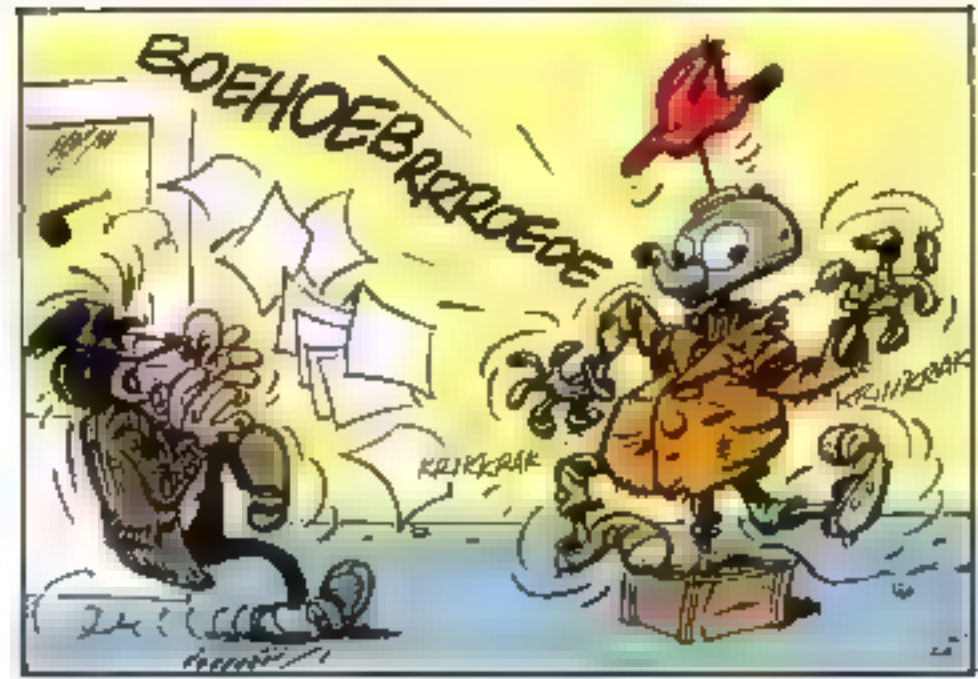
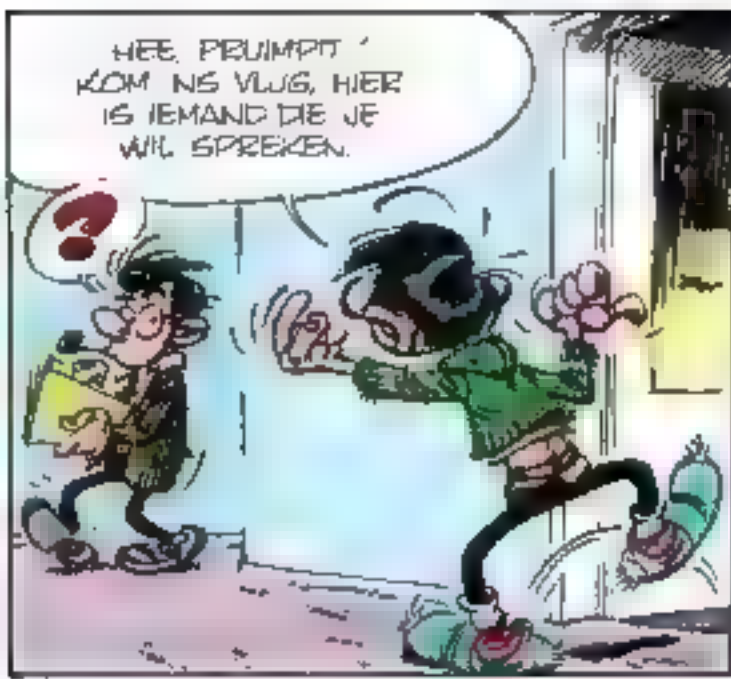

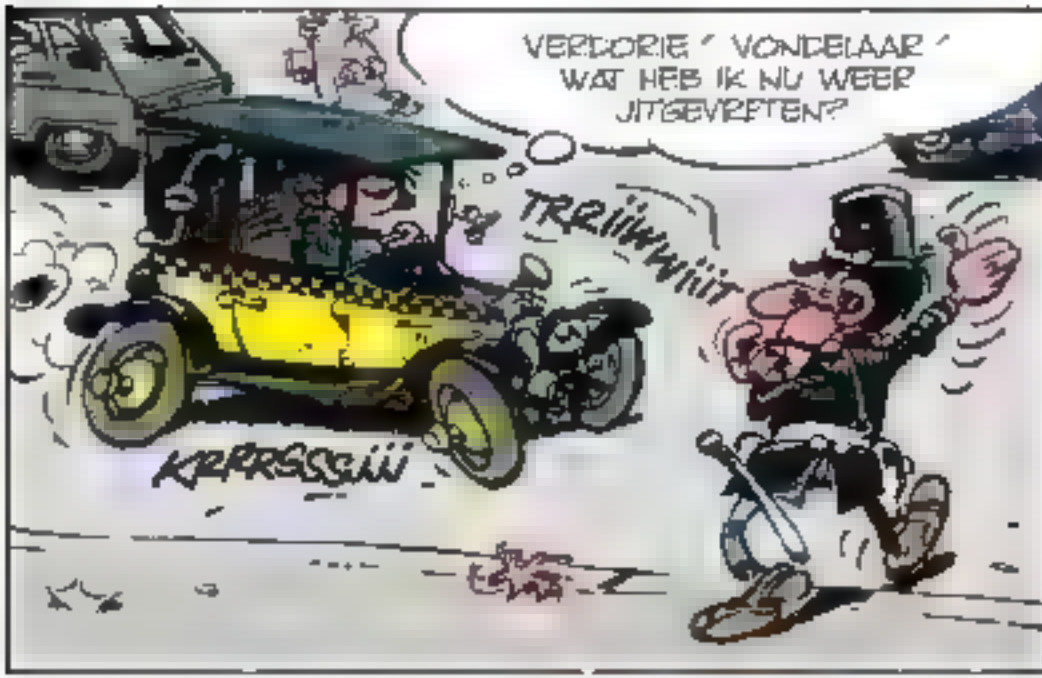

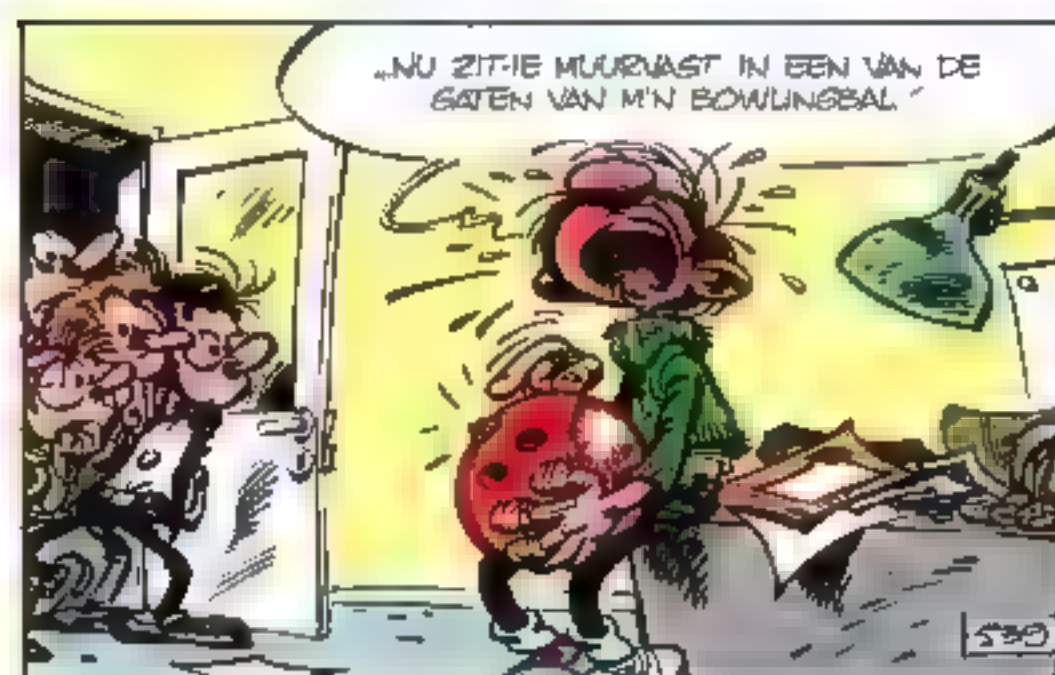
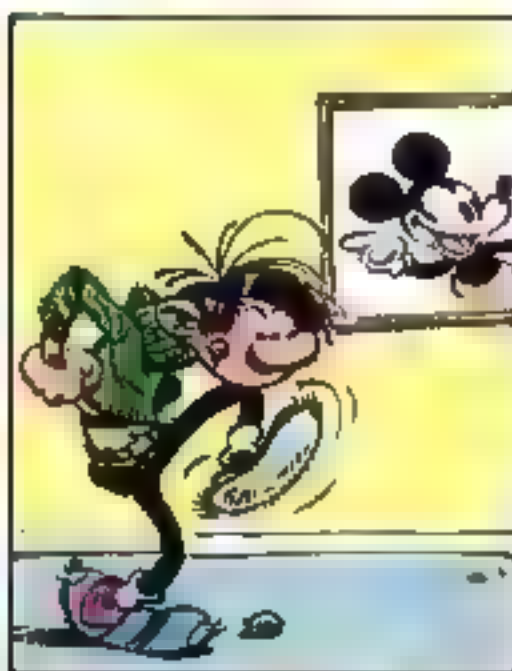
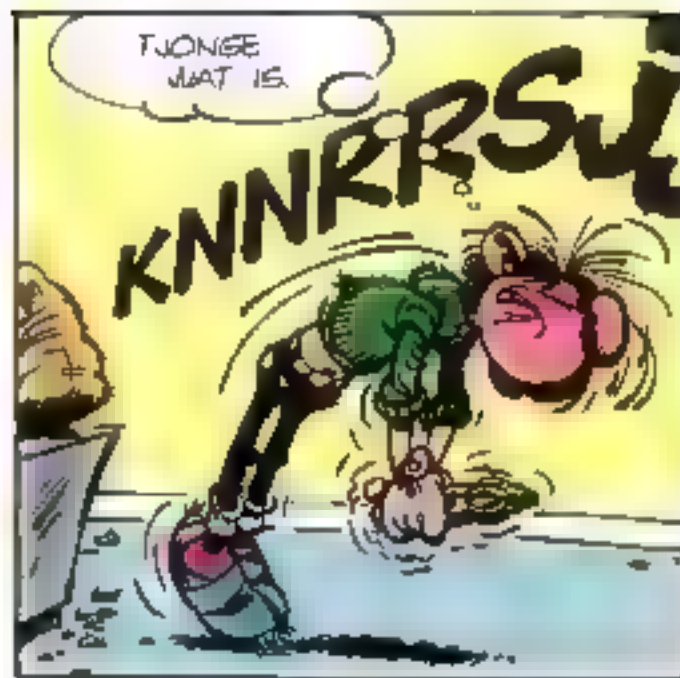

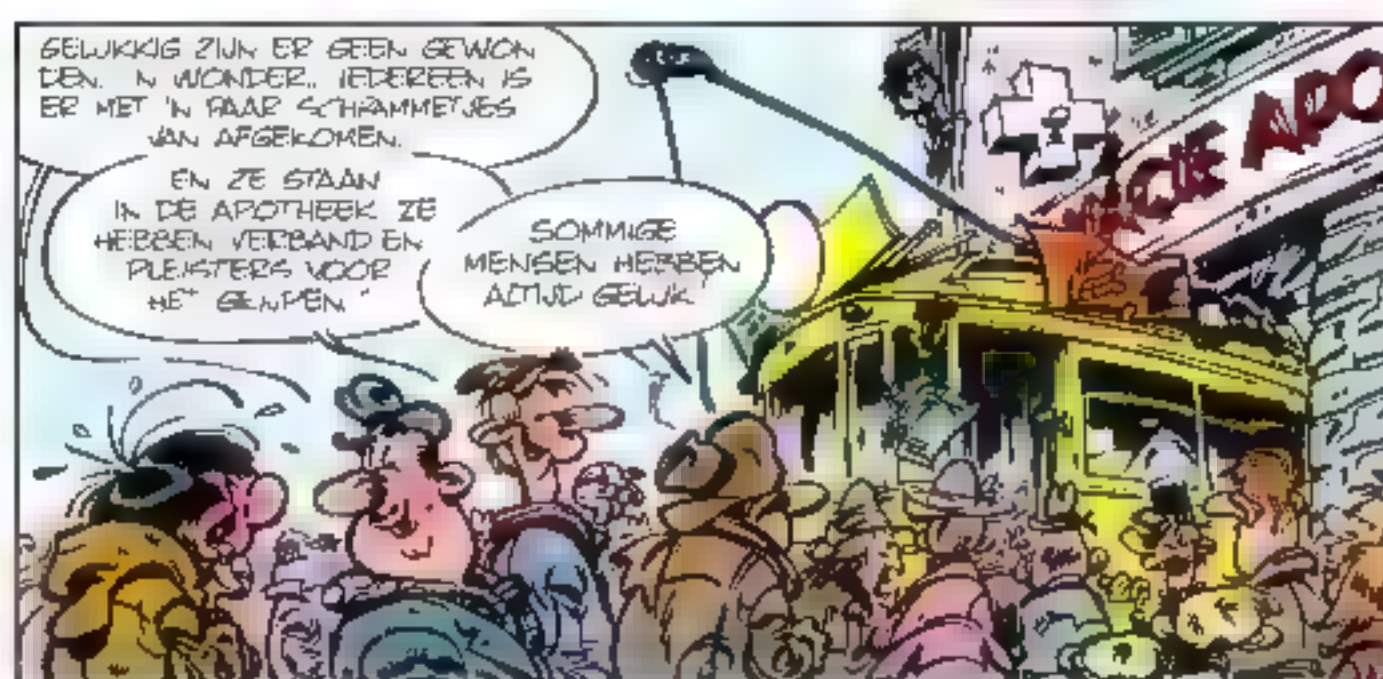
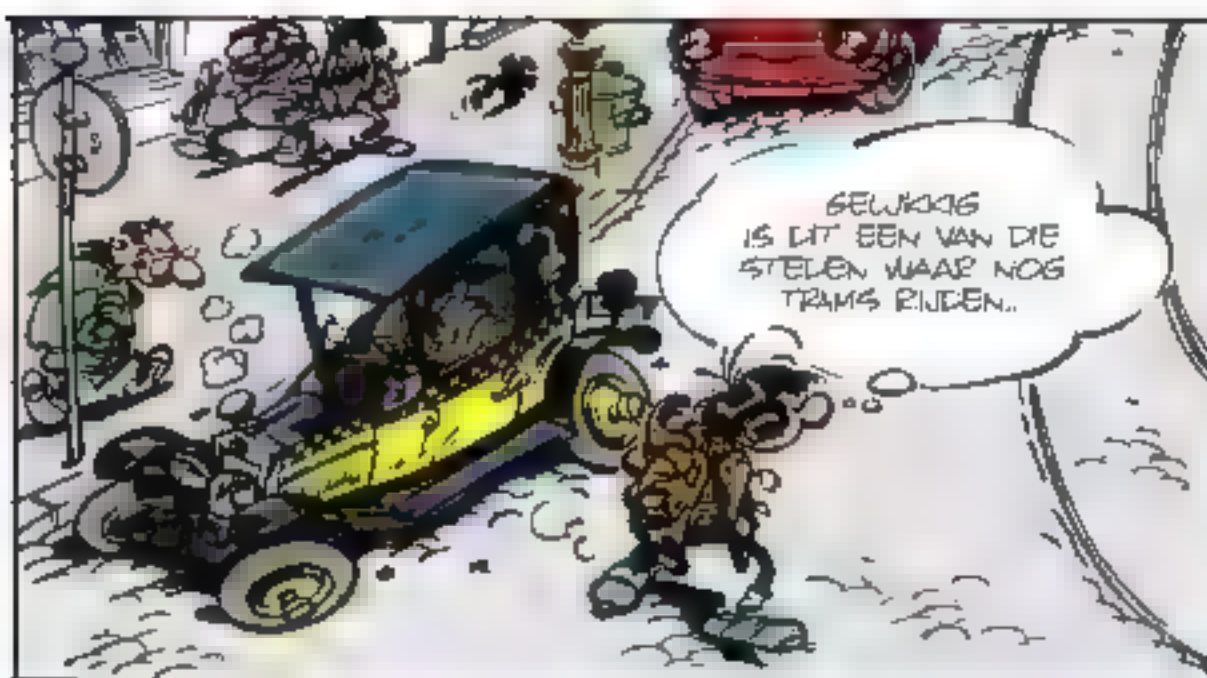
+ RENÉ VALENTIN
BRIVEGNEE

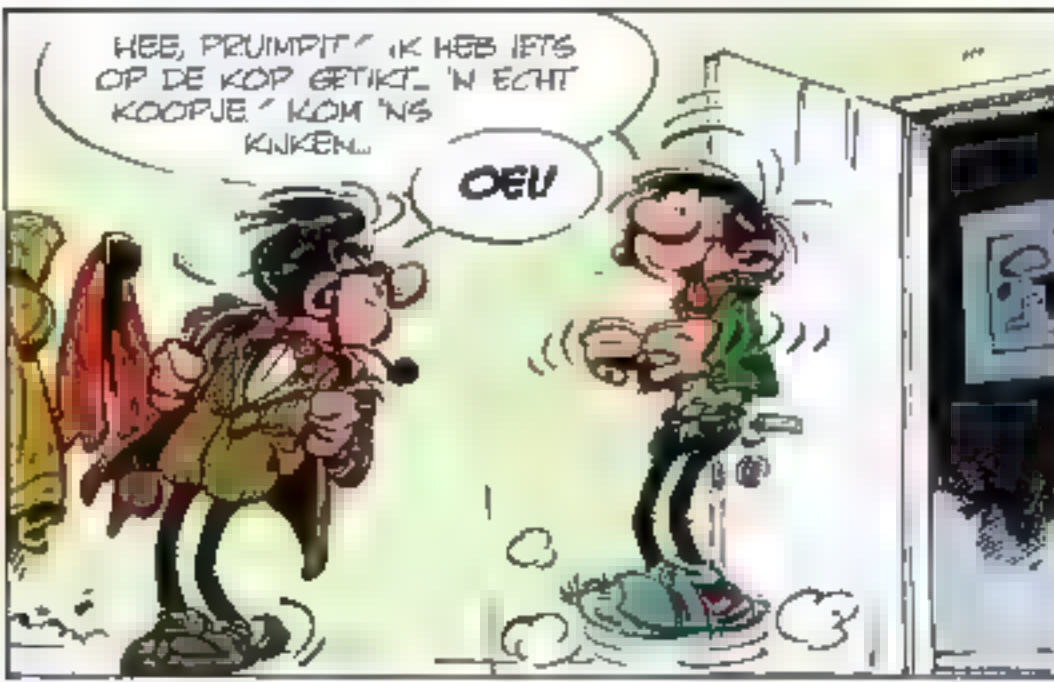

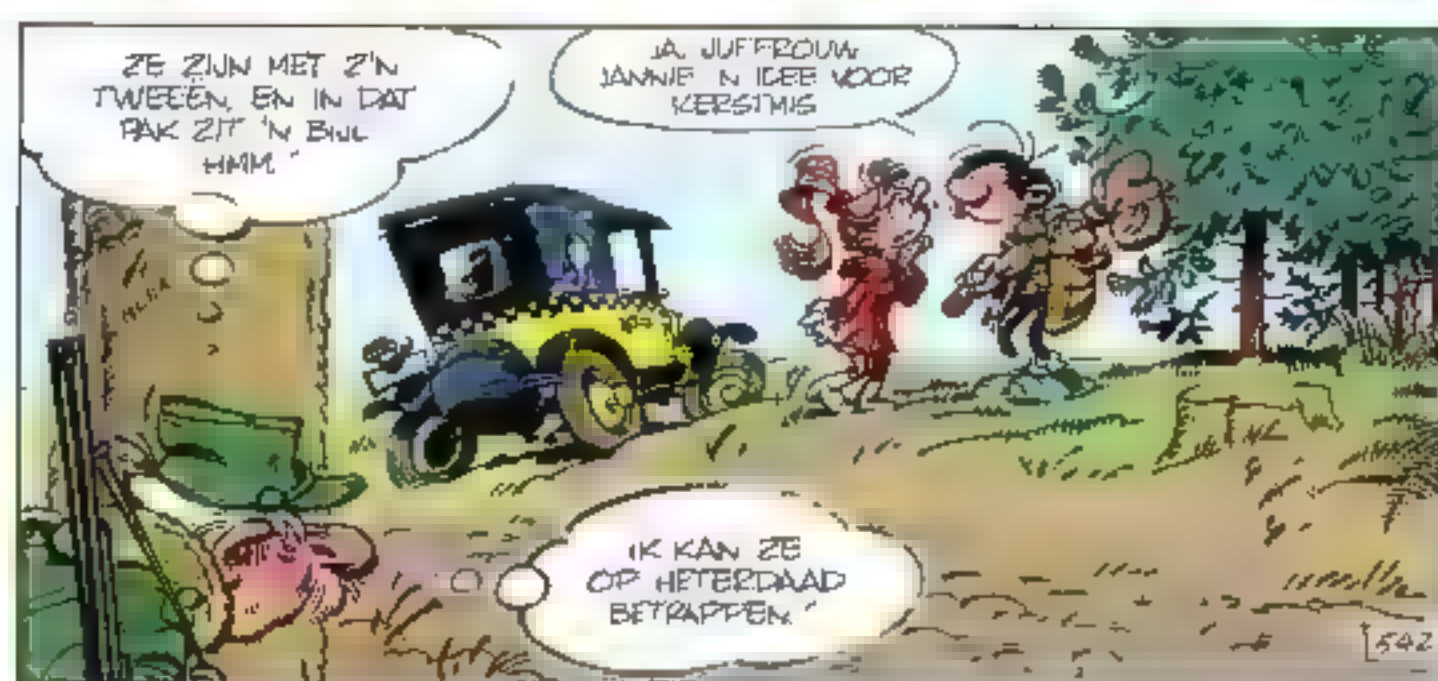
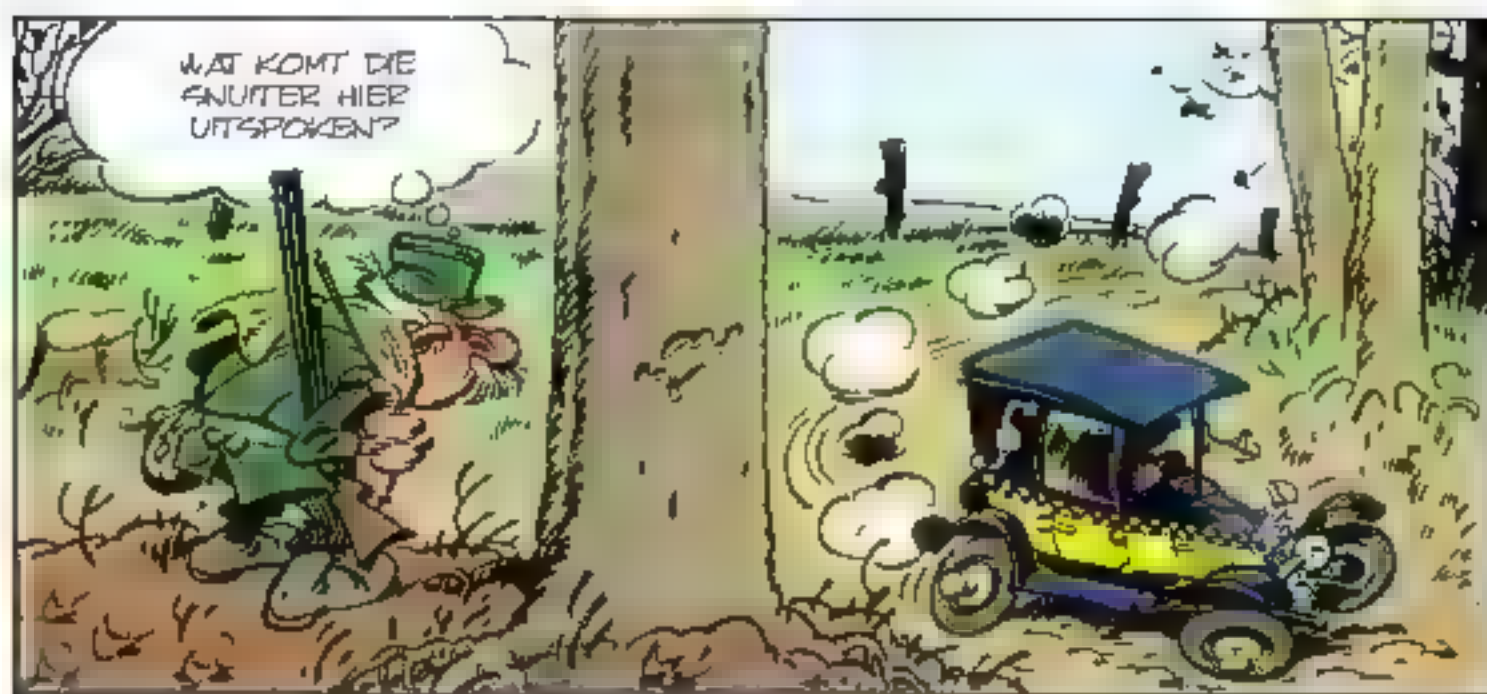

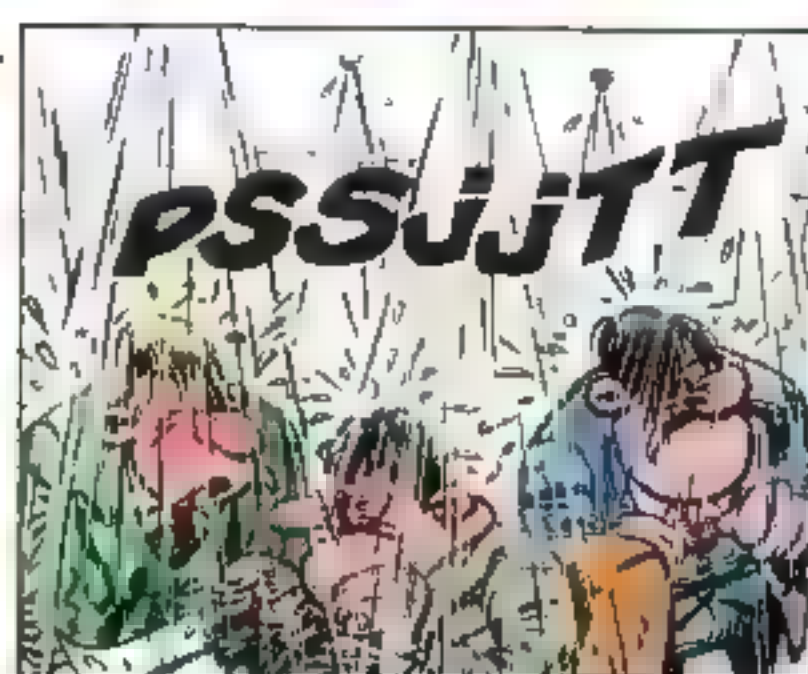

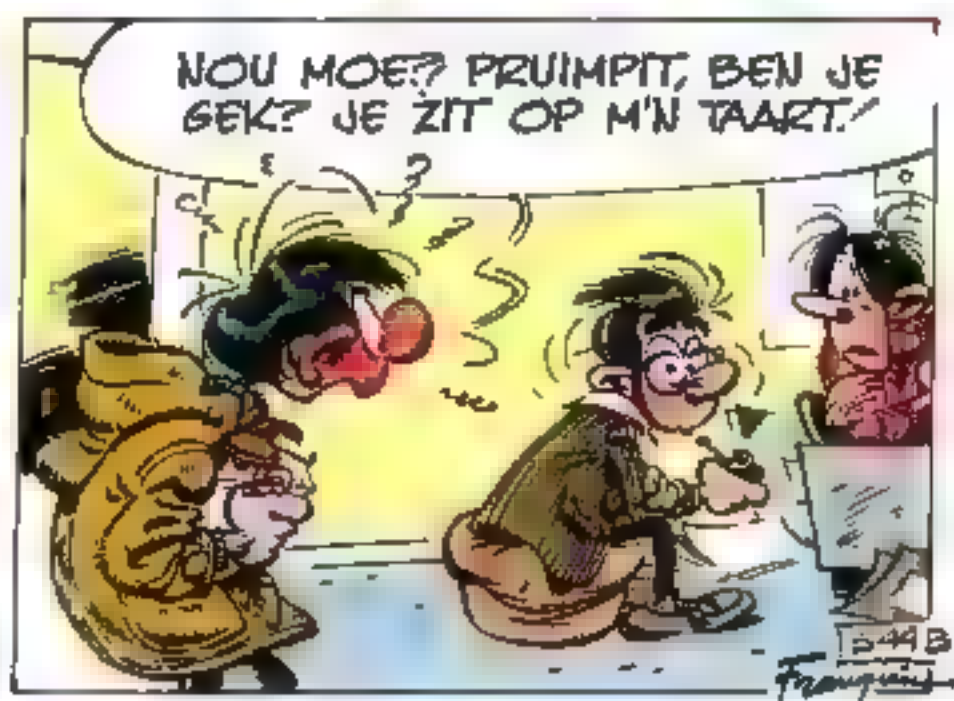
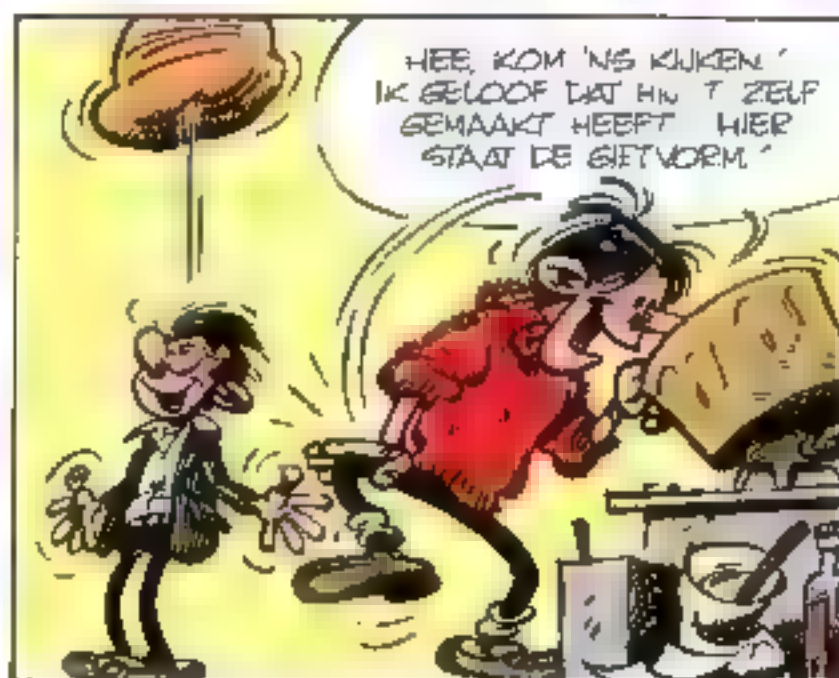
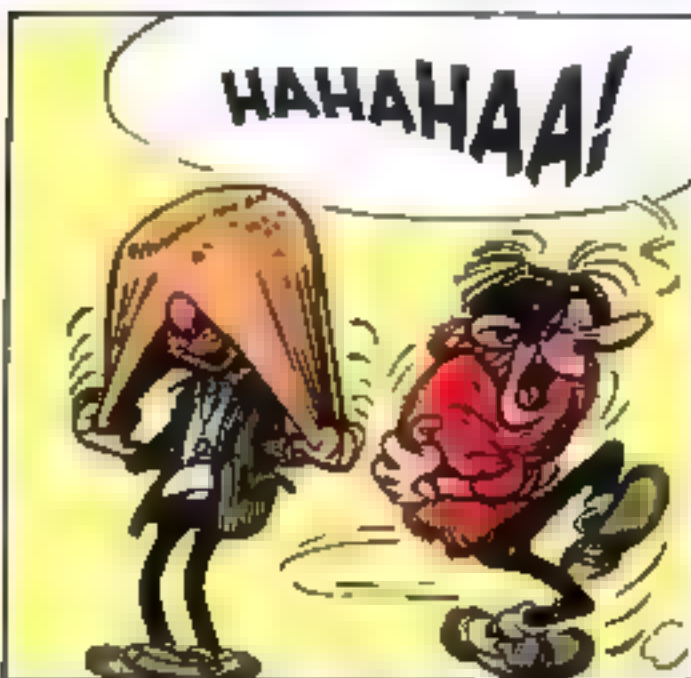

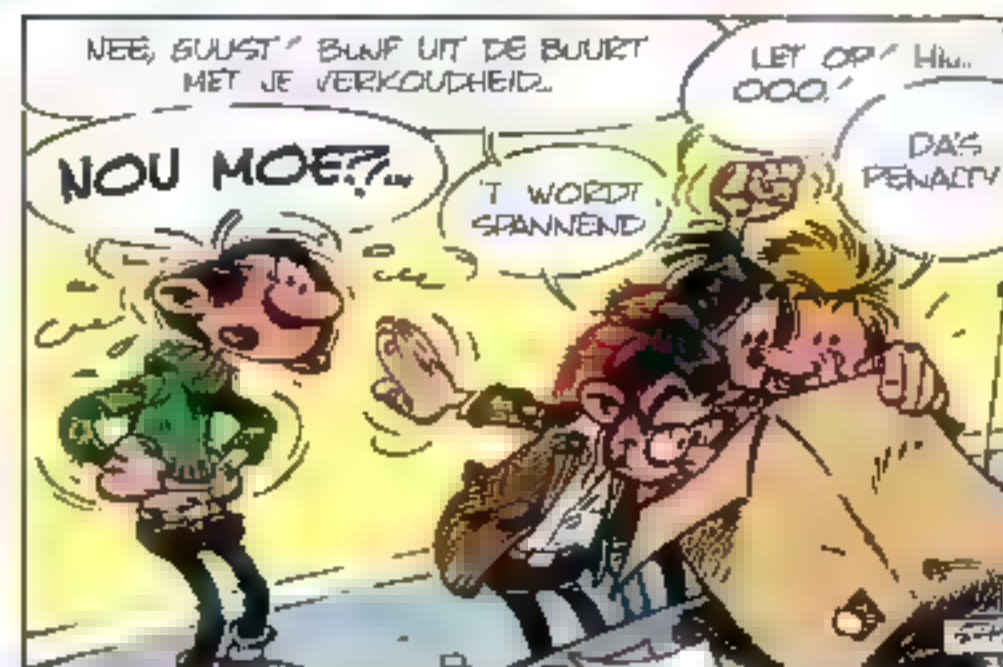
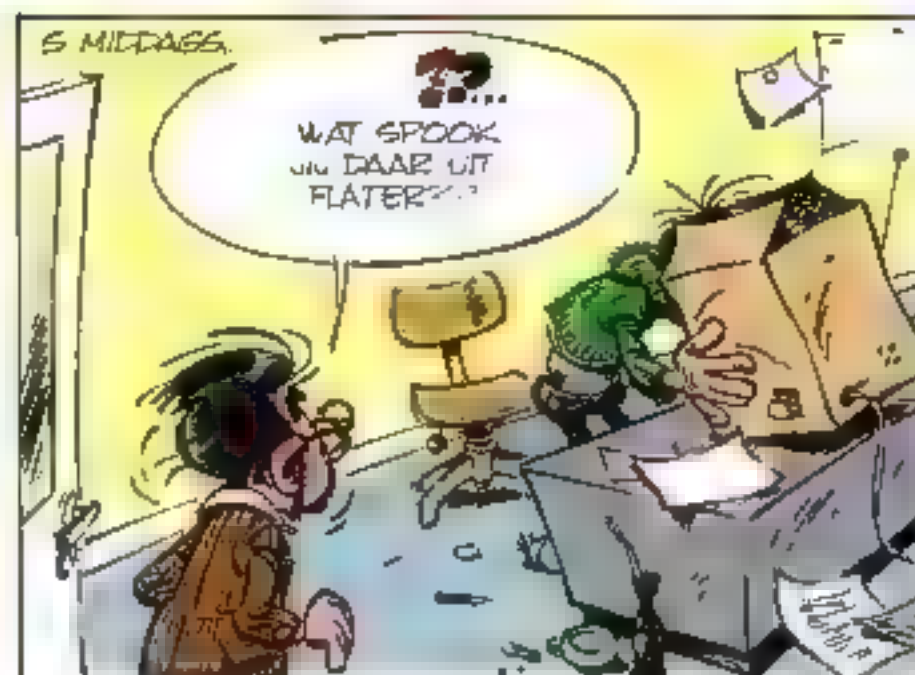
F n pas mager want torn bayerd hup

gust

Maak de beste keuze

FLINT

11 mei

De flaterfoon is nu al twee dagen ter ruste gezet, wat verloren in een hoekje van de garage. Er ligt iets hartroerends in het contrast tussen de krampachtige, voorhistorische vorm van Guusts bouwseel en de strakke lijnen van het naakte beton. Door een gaatje in het dak zijn 's nachts een paar regendruppels gesijpeld, die nu een miniatuurvijvertje vormen in de kom van 't klankbord. Met de knoppen die op het punt staan open te springen heeft het geheel wat weg van een Japanse tuin.

17 mei

De knopjes zijn opengegaan en er zijn miezerige vuilwitte bloempjes te voorschijn gekomen, waarop een paar vlinders, geel van 't stuifmeel, zijn neergestreken. 'n Rossig spinnetje weeft tussen de snaren van de flaterfoon. Ze is een keer of vier opnieuw moeten beginnen en is duidelijk over haar toeren geraakt: geluiden van buiten brengen aldoor de snaren aan het trillen.

21 mei

Gisteren zijn nieuwe bewoners zich in de flaterfoon komen vestigen: een stel driftig kwetterende pimpelmeejes die massa's frutseltjes vergaren — grassprietjes, lucifers, mos, eindjes wol en zelfs, als ik me niet vergis, een paar belastingzegels. Dat verklaart waarom meneer Van Gestel sinds vanmorgen iedereen boos vraagt wie in zijn kantoor heeft gesnuffeld.

30 mei

Mevrouw mees is met een gewichtige uitdrukking rond haar anaveltje aan het broeden gegaan, en uit de verte heb ik drie eitjes ontdekt vol rode vlekjes. Hausman, die de flaterfoon kwam bestuderen om er inspiratie uit te putten voor de decors in Saki en Zunle, wees me op een violetachtig ei op 'n blad aan waaruit binnenkort een rups komt kruipen, waarschijnlijk van een koolwitje, en verder — want hij heeft een scherpe blik — op een geleel-achtige massa in de poel onderin het klankbord. Waarschijnlijk kikvorsetjes. Een

Je hebt al een heel poosje niets meer gehoord over het muziekinstrument dat Guust in een geniale bui heeft ontworpen. Door de tekening hier naast krijg je er wel een idee van wat de reden van ons langdurige zwijgen kan zijn. Guust was zo geschrokken van de metamorfose van zijn instrument dat hij het niet meer durfde te bespelen en in een hoekje van de directiegarage zette. Onze collega Pluimpit is daar op geregelde tijden poolshoogte gaan nemen. Van de aantekeningen die hij maakte publiceren we deze week het eerste deel.

plantje werkt zich omhoog uit een hoopje humus net onder het mezenest. Zou het een verlaet lelietje van dalen zijn?

18 juni

De drie jonge meesjes verkeren in een uitstekende gezondheid en slijpen om het hardst. De zes dikkopjes in het vijvertje kun je bijna zien groeien. De groenig blauwe rups vreet met smaak alle blaadjes weg die binnen haar bereik komen. We zijn allemaal een beetje benieuwd wat de felrode dadelachtige bessen zijn, die op de hals van de flaterfoon groeien. Kiko, die Foufi tekent, houdt vol dat dadela alleen aan dadelpalmen groeien. Toen we Guust vroegen waar hij de bewuste tak vandaan had, liet zijn geheugen hem in de steek. Maar het groene plantje aan de voet van de flaterboom heeft Peyo met de eerste oogopslag herkend: «Verhip! Salsaparilla!» Zou het geritsel dat we soms tussen de planten horen, afkomstig zijn van... Nee, dat kan toch niet!

5 juli

Vanmorgen beleefde het flaterfoonwereldje een paar kritieke ogenblikken. Een specht, die langavloog, zag wel brood in het geval en begon ijverig te hameren. Meteen begonnen de snaren te trillen en het web van het spinnetje (dat Ryssack "Rosalien" heeft genoemd) bezweek. De mezen klemde zich aan de rand van hun nest vast en kafferden de brutale indringer zo erg uit, dat hij opkraste: waarschijnlijk heeft de specht zich even later gewroken op een poot van de stoel van Jan Netteman, onze conciërge, die af en toe van 't zonnetje geniet. In elk geval hinkt Jan op het ogenblik rond met zijn handen in zijn lendenen en zijn hoofd in een verband. Tegen ieder die het wil horen klaagt hij dat het weer een streek is van die vlegels die de gevestigde orde omver willen werpen. Een mierenkolonie heeft haar intrek genomen in de ingewanden van de flaterfoon, die nu wel vol gangen zal zitten. Er zijn nog maar vijf dikkopjes over, die hun staart al bijna kwijt zijn. De zesde is waarschijnlijk het slachtoffer geworden van een lijsvogel die eergisteren een bliksembezoek bracht. Met de salsaparilla staat het er goed voor, al is een van de blaadjes helemaal weggevreten door de rups. Geen van ons is er tot nu toe achter gekomen wat de langwerpige rossige bessen, die aan de hals van de flaterfoon bengelen, wel kunnen zijn.

kijkje achter de schermen:

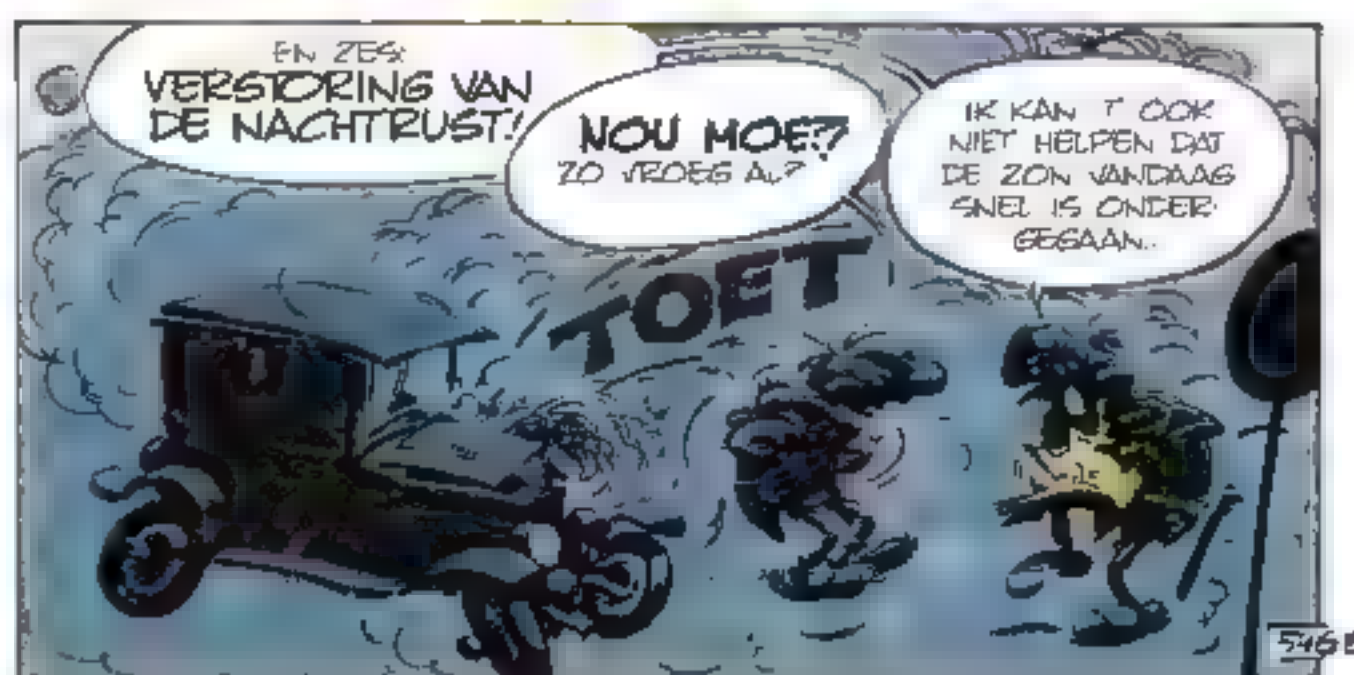
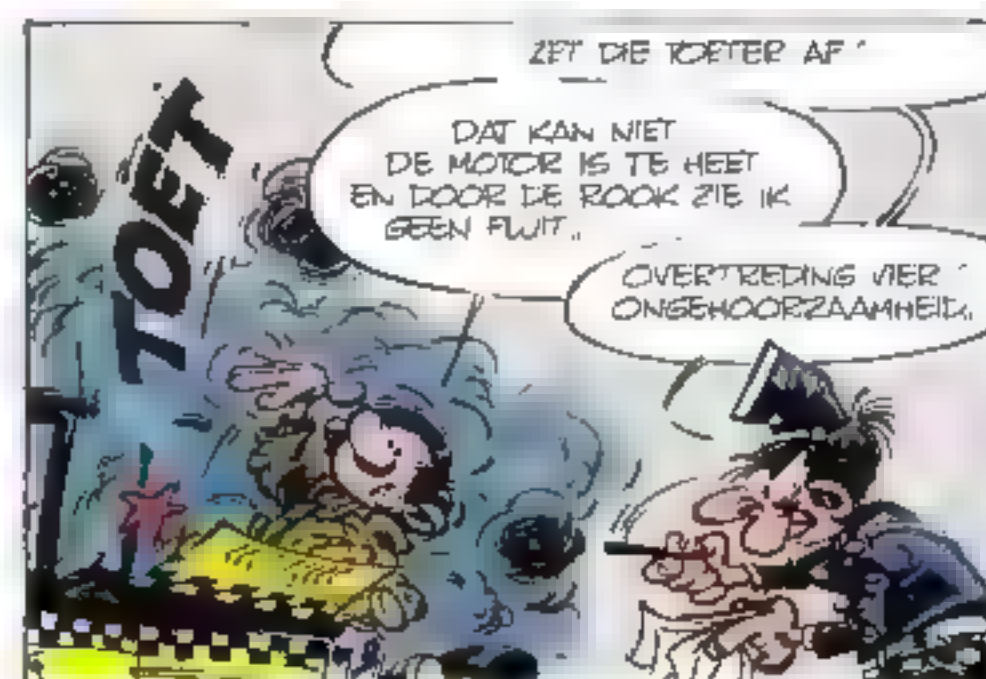
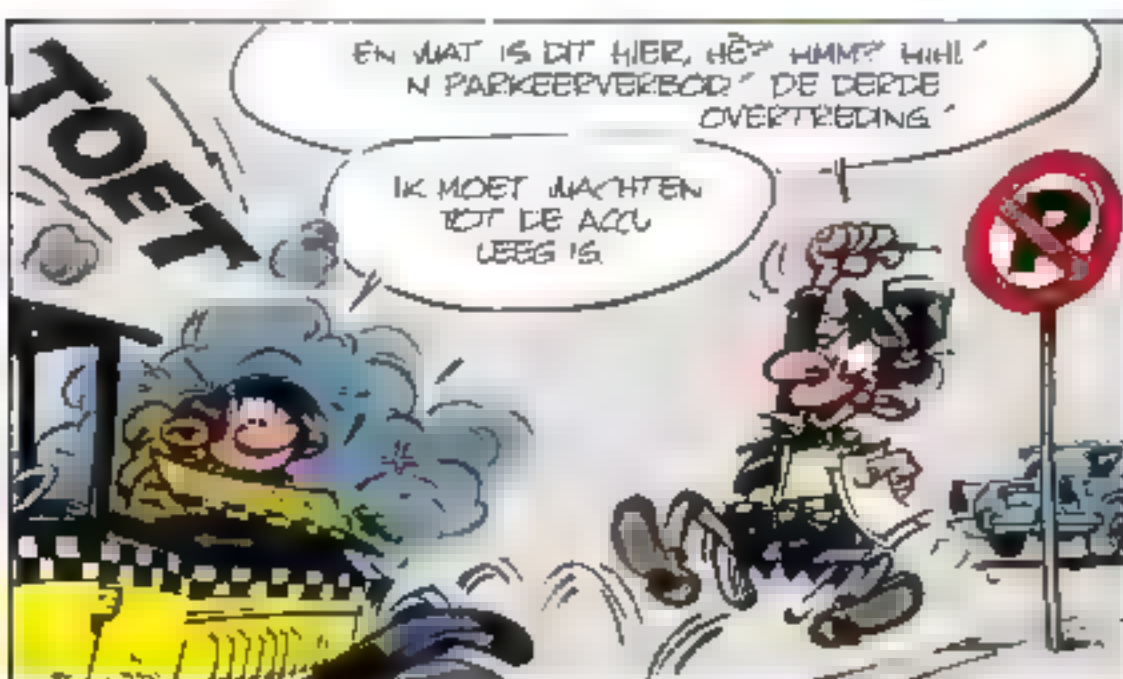
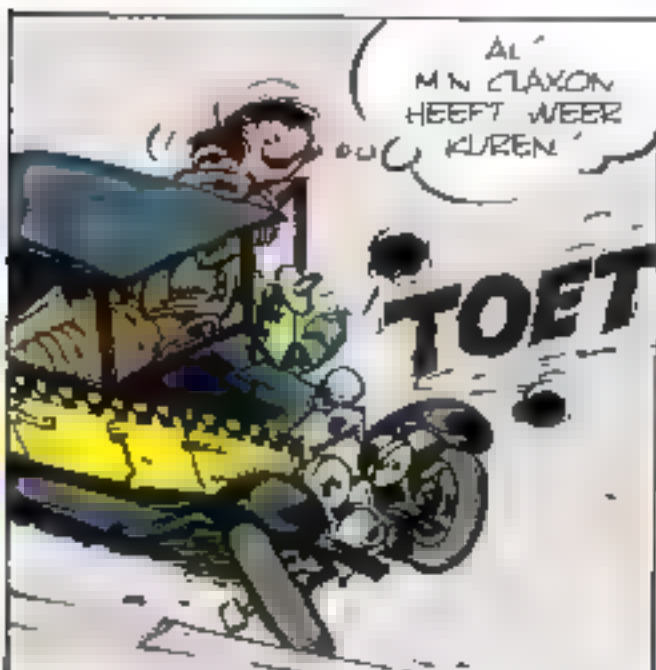
NIEUW LEVEN IN DE FLATERFOON

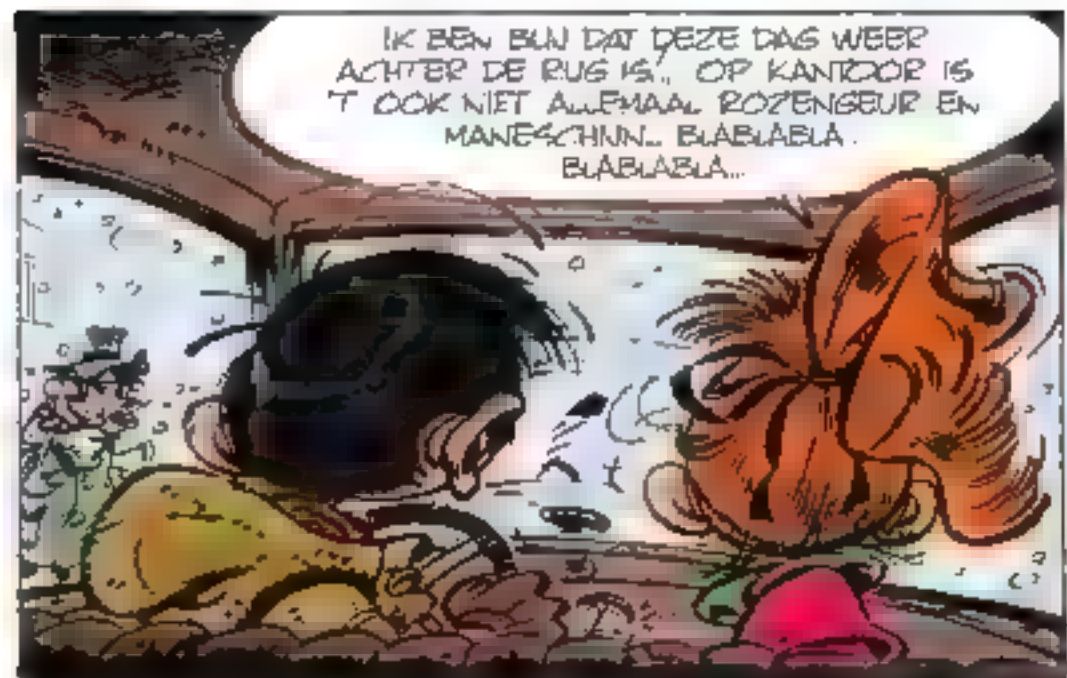
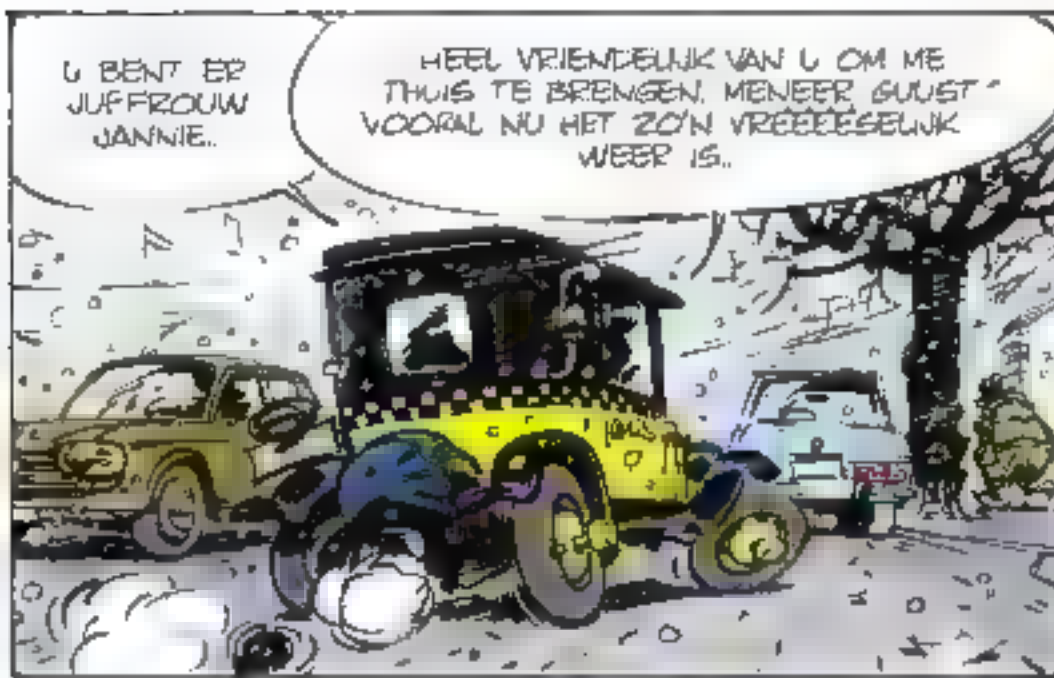

28 augustus

Toen ik terugkwam van vakantie ben ik regelrecht naar de flaterfoon gaan kijken. Er is een boel veranderd. Drie snaren zijn gesprongen. Dat verklaart waarom de ruiten van de garage zijn gebarsten. Een paar rode vruchten zijn op de grond gevallen en de mieren hebben zich in linie opgesteld om ze met brokken en beetjes in hun doolhof te slepen. Wat een beetje triestig is : de mezen hebben de aftocht geblazen. Hun flatje zal te gehorig voor ze zijn geweest. De vijf kikkers buiten rond het vijvertje, dat omzoomd is met allerlei water-

planten. In plaats van mezen zijn er muizen gekomen. En net toen ik de deur opende kwam er een half dozijn net een luchtje scheppen onder de hoede van hun mama. De hele familie kroop hals over kop door de gaten die in de zijdelingse trommeelviezen waren geknaagd. Het mos ruikt in gesloten gelederen op naar het overschot van het instrument, en een wilde winde slingert zich rond de overgebleven snaren. Hoewel Jan Netteman beweert dat «die mestvaalt de mooie garage van de directie ontsiert», wordt de flaterfoon decoratief genoeg om de hal van de uitgeverij te verfraaien
(wordt vervolgd.)

Verleden week heeft onze redacteur Pruimpit je verteld hoe de Flaterfoon er uit was gaan zien toen hij in het voorjaar was weggezet in de garage achter de kantoren : muizen, mieren en kikkers sloegen er hun tenten op ; hij werd door planten overwoekerd en kreeg langzamerhand de aanblik van een rimboe. Hier volgt de rest van zijn aantekeningen.

5 september

De rode vruchten zijn eindelijk geïdentificeerd. Macherot, die Snoesje tekent, heeft in de tak die Guust heeft gebruikt een stuk van een kornoelje herkend. Hij liet me een bes proeven. Ze smaken een beetje zurig, helemaal niet kwaad. Van de kornoeljebessen bovenin tot de kikkers beneden in de vijver vormt de Flaterfoon een wereldje op zichzelf. De winde heeft zich zo comfortabel mogelijk tussen de snaren genesteld en het rossige spinnetje heeft voor de zoveelste keer een verhuizing op touw gezet omdat haar web door de

trillingen was stukgerukt. Aan de voet van het gevaarte is een woud van paddestoeltjes gegroeid en tussen het ruige gras dat het dak van de muizenhuizen stoffeert, zijn een paar haveraren opgeschoten. De mieren houden razzia's onder de groene bladluizen die de salsaparilla bevoiken en ik heb een kever en een oorworm zien vechten om een stukje trommelvies dat door de muizen was afgeknagd.

12 oktober

Het is herfst en de blaadjes van de kornoelje worden geel en dwarrelen stuk voor stuk naar beneden. De wilde winde begint te verdrogen. De salsaparilla is behoorlijk afgetakeld en loopt bealst op zijn laatste benen. Van de gele grassprietten regent het zaadjes, en de mieren en muizen zijn ijverig

Kijkje achter de schermen

NIEUW LEVEN IN DE FLATERFOON (II)

In de weer om de haver te oogsten. Hoewel alles er naar-geestig uit begint te zien is een stevige plant, met gekartelde blaadjes, nog volop aan het groeien. Over een week of twee weten we wat het is.

Straks een ongeluk meegemaakt : toen ik probeerde van een afstand een close up te maken van een muis die onderaan een snaar knaagde (ik werk met teletenzen om de Flaterfoon-bevolking niet aan het schrikken te maken) sprong de snaar. Dat ging gepaard met een lawaai dat is te vergelijken met de herrie die een vleugelplano maakt die van de twaalfde verdieping neerstort. De lenzen van mijn toestel sprongen in duizend stukken uiteen. De muis die voor de consternatie zorgde, kreeg de jas uitgeveegd door zijn moeder, die nijdig een litanie scheldwoorden afraffelde.

3 november

De groene plant die op de Flaterfoon groeide, heeft zijn identiteit prijsgegeven : het is een chrysant. Hij begint al te verwelken, want het is de laatste paar nachten koud geweest en van onderen zijn de mieren, die ongelooflijke voorraden aanleggen, aan de afbraak begonnen. Gisteren zag ik er twee met een paperclips sjouwen. Ze moesten zeker wat orde brengen in de ingekomen post.

10 december

Het weelderige woud van de Flaterfoon is een rossig en grijs spokendecor geworden, vol grauwe korstmosvlekken. Alle inwoners hebben zich teruggetrokken in hun diepste holletjes, op één mier na, die op haar eentje al drie dagen naar de ingang van een gang zoekt zonder die te vinden. Het water van het kleine vijvertje was met een dun laagje ijs bedekt, dat een merel, die toevallig langskwam vanmorgen, moest stukpikken om te kunnen drinken.

18 januari

Het was tien of elf uur 's avonds. In het oververhitte redactiekantoor legden we koortsachtig de laatste hand aan de opmaak van dit Robbedoesnummer, waarvan de drukkerij de volgende ochtend vroeg alles binnen moest hebben. Krasser ontkurkte zijn thermosfles toen die met een knal in zijn handen ontplofte door een dreun waardoor ook de ruiten op onze verdieping stuksprongen.

« Een aanslag ! » brulde Krasser en hij dook onder zijn tekentafel zonder op de Oostindische inkt te letten die daar begon te druppelen (het inktpotje was ook in scherven gesprongen).

Ik kon het allemaal niet zo duidelijk zien. Toen ik probeerde mijn bril te poetsen, merkte ik dat er geen glazen meer in zaten.

Door het gebroken venster zag ik een dikke rookkolom bin-

nenkomen, die aan de achterkant van het gebouw opsteeg.

Een paar seconden later bevond ik me op de plaats van de ramp, tegelijk met de conciërge die zijn broek aan het dichtknopen was over zijn flanellen pyama heen.

« Wat zullen we nu krijgen, grote grutjes, grote grutjes, grote „?“ » mompelde hij, en uit zijn mond steeg een kolom waterdamp op in de vorm van een vraagteken.

De kleine garage waarin de Flaterfoon had gestaan, bestond niet meer. Er lag een hoop puin waar een muis, die nog slaperig uit zijn oogjes keek, onderuit kroop om achting in een keldergat te verdwijnen.

Nadat de brandweerlul, die op goed geluk waren komen opdruiven (als ze een ontploffing horen wachten ze niet meer tot ze geroepen worden maar komen ze rechtstreeks naar ons), hebben we het drama gedeeltelijk kunnen reconstrueren : het ijs had druk uitgeoefend op de wanden van de Flaterfoon en omdat deze verzwakt waren door de mierengangen, bezweken ze met een knal, waarvan de geluidsgolf de garage en alle ruiten in de omgeving vernielde.

Even later gingen we in regenjassen en anoraks door met het persklaar maken van dit nummer (neem ons de likfouten niet kwalijk : het is een hele kunst om te typen met wollen wanten aan), en Krasser merkte optimistisch op :

« In elk geval is er één lichtpuntje in het hele drama : de Flatertoon is foetsie, de lucht in, die zijn we tenminste kwijt ! »

20 januari

Alle optimisme is de grond ingeboord.

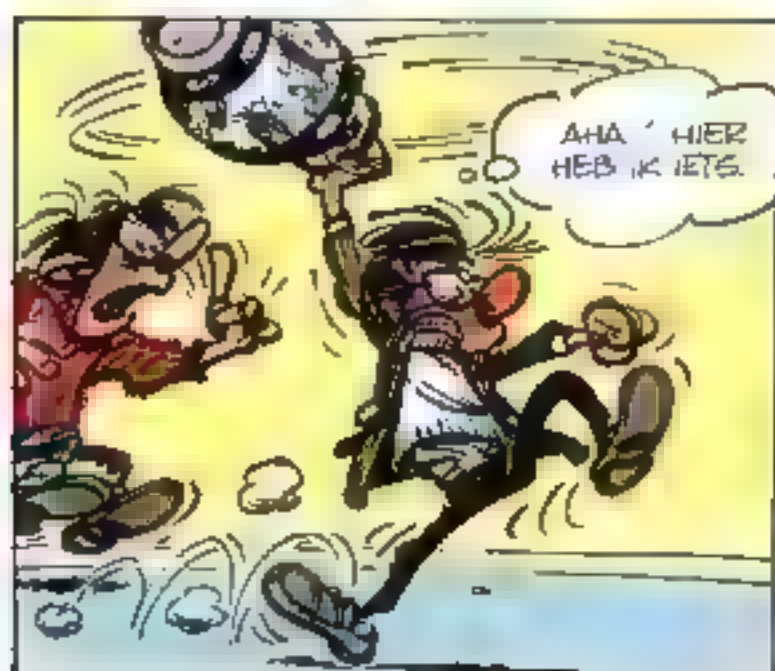
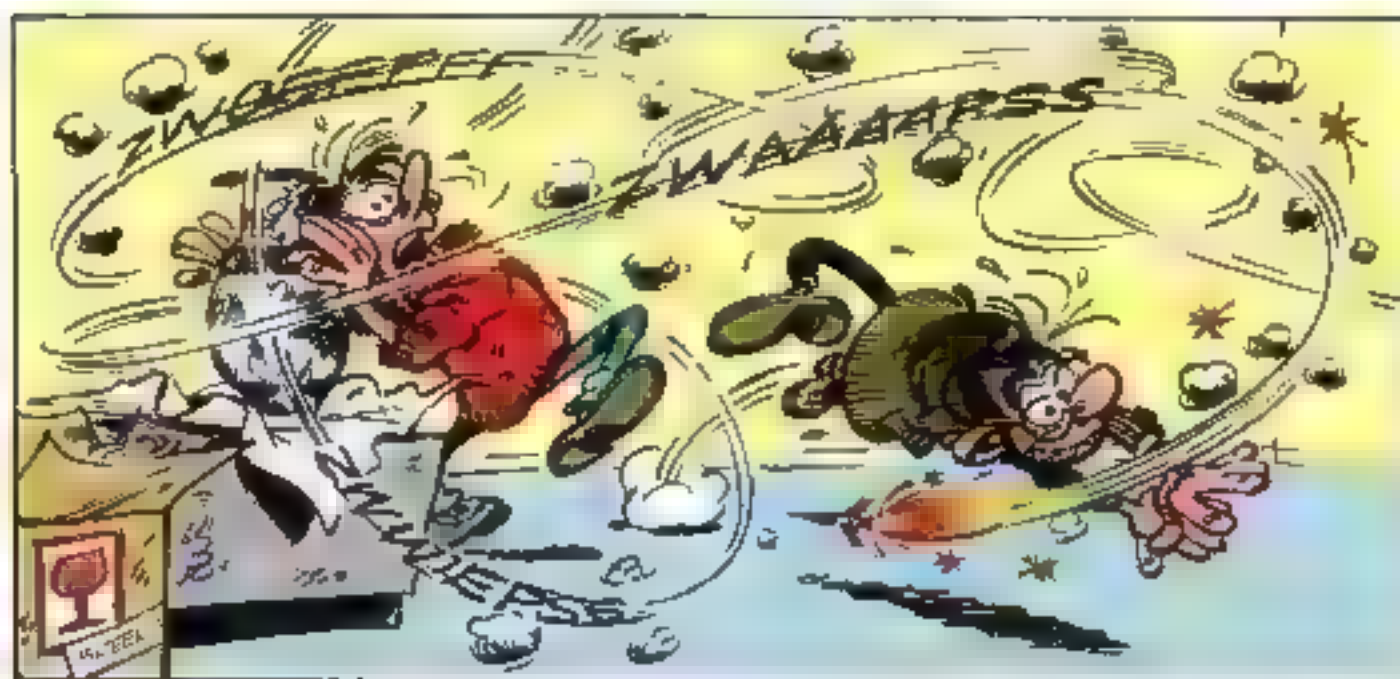
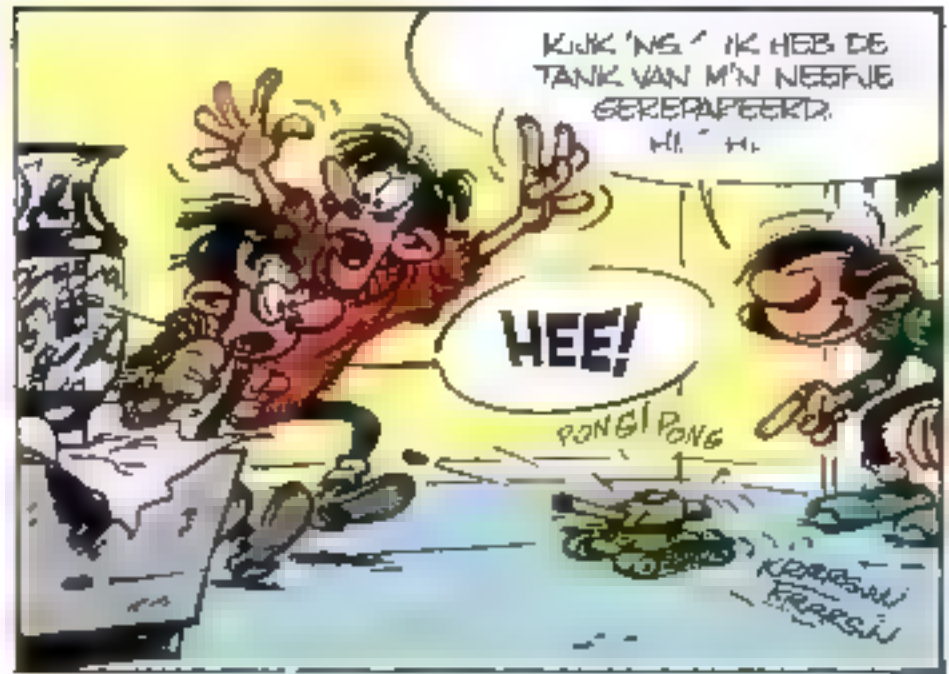
Guust kwam het redactiekantoor binnen en zei :

« Het is weer voor mekaar, makkers. » gelukkig laat ik me niet gauw ontmoedigen. Mijn muziekinstrument dat jullie hebben vernield, stelletje vanden, kun je van hieruit buiten zien staan. Ik heb hem helemaal gerepareerd, een heidens karwei, geloof me ... Maar ik ben er ruimschoots voor beloofd de klank is nog indrukwekkender dan vroeger ... Wacht, je kunt er zelf over oordelen, ik zal even een nummertje weg geven ! »

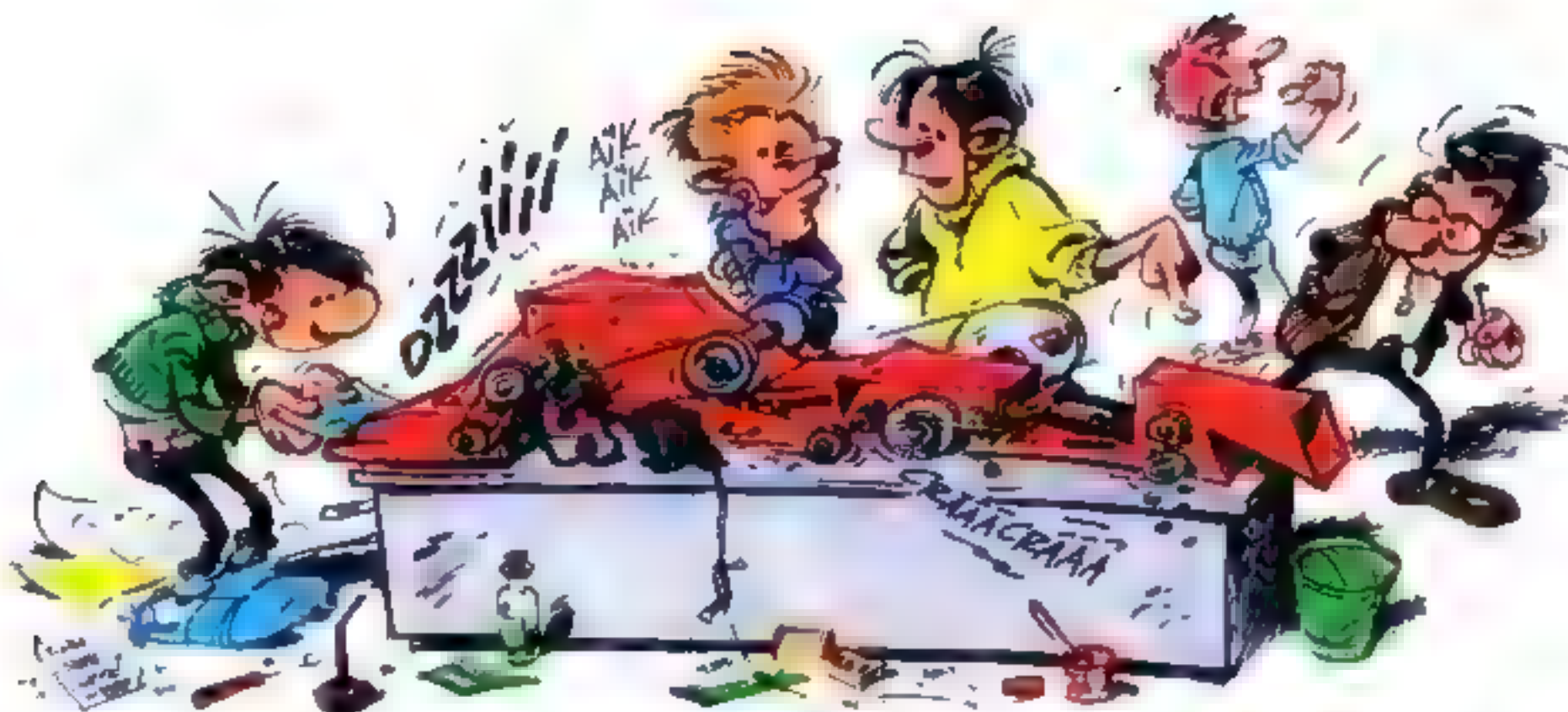
Even later, toen brandweerkapitein Waterzat Guust neerhaalde uit een lantaarnpaal, waarin Krasser hem in een woede-uitbarsting had gejaagd, klagde Guust :

« Nou moe ! Die vent is stape gek ! Dat wordt razend om niks ! En dan durven ze nog te beweren dat muziek de zeden verzacht ! »

Frans

VOOR OF TEGEN DE ACCORDEON ?

« Weg met die accordeon ! »

Zelfs Pruijpit — die de nieuwe vorm van het microboekje zelf uitvond en persoonlijk voor de uitwerking van de nieuwe stijl in touw — geweest — erkent dat niet alle lezers het akkoord met hem eens zijn.

Uit de post die 's morgens op de redactie komt binnenzellen blijkt duidelijk dat de micro-fans in twee kampen verdeeld zijn: voor- en tegenstanders van de "accordeon".

Een van de meest verwoede tegenstanders van de nieuwe vorm is Guust. Maar die heeft dan ook 'n heel bijzondere reden voor z'n geharnast verzet: ongelukkig genoeg is het microverhaal juist een nieuwe koers ingeslagen op het moment waarop hij de laatste hand legde aan een grote uitvinding: een machine om de microboekjes te monteren.

Hij hoopte deze machine in de handel te kunnen brengen, maar door de nieuwe Pruijpitse stijl is zijn grootse verwachting in rook opgegaan.

« Dat is een confettimachine », zei Pruijpit. « Daar heb je alleen wat aan in karnavalstijd. »

« Wacht even », riep Guust toen boven het tumult uit. « Ik zie wat er aan hupert: de as van 'n tandrad is uit het lager gelopen, daardoor is het papier stukgescheurd... slezo. 't is al gerepareerd... maar ik heb geen microblaadjes meer bij de hand, geef me 'ns een velletje papier... wacht, hier in deze map liggen vellen typepapier... hupsakee, we beginnen opnieuw. »

Dzillinkrrring. Het gevaarte begon weer te trillen en... vol verbazing zagen we na een paar tellen een keurig microboekje uit de sleuf glijden, met netjes twee nietjes in de rug.

Pruijpit stond paf en draaide het produkt bewonderend om en om, plotseling liep hij rood aan, werd dan purperrood en zelfs een beetje groen, en met overslaande stem las hij (de machine maakte normaal praten nog steeds onmogelijk).

« Contract, gesloten tussen de Uitgeverij Du... en de heer Demesmaeker, industr... »

Guust had weer eens pech gehad: hij had een contract dat diezelfde middag ondertekend zou worden, in microboekje omgezet.

Twee uur later — toen Pruijpit zo'n beetje gekalmeerd was — heeft de hele redactie zich aan het werk gezet om het micro-vraagstuk op te lossen; zelfs Guust, die het wilde goedmaken.

Hij knipte overigens in z'n ijver met een vel papier de telefoondraad door, zodat we de volledige rust genoten die we echt nodig hadden om de ideale vorm te vinden, waartoe de voordelen van de oude en de nieuwe methode behoorden zouden blijven. We lenken de oplossing gevonden te hebben en leggen die meteen maar onder je neus: zo beter?

TEGEN DE ACCORDEON !

De argumenten die de verdedigers van de oude microvorm gebruiken, zijn zo'n beetje samengevat in dit briefje:

Liefste Robbedoes,
Mijn naam is Frank en ik ben vijf jaar. Iedere week krijg ik van mijn mamme Robbedoes en dan lees ik mijn papje alles voor. Ik hou 't graag iets willen vragen. Is het niet mogelijk het microboekje met het microverhaal weer in zijn oude vorm te laten verschijnen, daar het vroeger veel beter ging met lezen en klasseren. Nu valt het altijd uit elkaar. Mijn papje heeft mij geholpen met schrijven.

Nu liefste Robbedoes, nogmaals vele groeten van

Frank.

In de hoop dat de oude traditie zou worden hersteld heeft hij ons gisteren zijn vernuftige apparaat laten zien: hij is uitgegaan van een oude fotocopieermachine die hij op zolder had ontdekt, dik onder het stof bedekt. Met sigarenkistjes, tandraden en koorden heeft hij er een heel gevaarte van gemaakt waarvan we diep onder de indruk raakten.

Om het te demonstreren stapte hij een microverhaalvel in een gleuf en drukte toen op een knop. Op hetzelfde ogenblik begon het te knarsen, piepen en kraken dat horen en zien je ver-

Twee minuten later werden uit 'n schuif aan het eind van de machine tientallen kleurige papierenippers gespoten die als sneeuwvlokken neerdaalden in het redactielokaal.

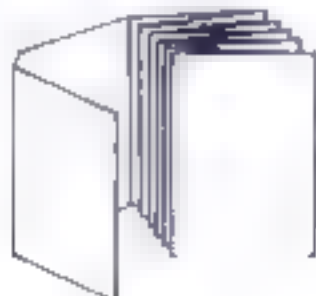
VOOR DE ACCORDEON !

De voorstanders van hun kant kunnen ook met argumenten, die heel niet voor de poes zijn.

We hebben wel iets anders te doen dan boekjes in elkaar te knutselen in de nieuwe vorm kunnen we het microverhaal lezen zonder eerst 'n heel karwel op te knappen. Goed, vroeger ging dat ook wel, maar dan moest je wel 'n acrobaat zijn, het blad draaien en keren, en niet bang zijn duizelig te worden. Wie een microbibliotheek wil aanleggen kan het boekje makkelijker in elkaar zetten dan vroeger het probleem van al dat vouwen, dat dikwijls toch maar voor scheve kanten zorgde, is van de baan. We willen geen stap terug zetten! Lieve de vooruitgang!

Zo zag het microboekje eruit in de « oude accordeonstijl ».

Zo gaat het microboekje eruit zien in de « accordeon met omslagmethode ».

Aan de hultenkant ziet 't microboekje eruit als in de allereerste vorm. Op de rug van de omslag staat de titel van 't microverhaal. Lees de gebruiksaanwijzing op bladzijde 22 goed door.

BESTE GOUSTFANS

Alle platen en tekeningen van Guust Flater uitgeven in een integrale, chronologische en geremasterde versie is een ambitieuze en heikele opgave. Alleen al omdat Uitgeverij Dupuis in elke nieuwe uitgave bij hoog en bij laag zwoer dat dit de laatste, uitiemste en definitieve versie werd die de eeuwigheid zou trotseren. Maar dat was buiten de vloeek gerekend die al sinds het begin op de reeks Guust rust. En ik zal u vertellen hoe dat komt.

Eerst en vooral was het helemaal nooit de bedoeling dat Guust Flater een stripheid zou worden. Guust zou nu en dan in het weekblad *Robbedoes* opduiken en met tekeningen en cartoons redactionele pagina's opvrolijken. Toen duidelijk werd dat het personage kon rekenen op de sympathie van heel wat lezers, maakte Franquin met Guust een aantal strookjes waarvan nadien met restantjes uit de drukkerij – een eerste oblongalbum werd gedrukt. Daarna begon Franquin voor het weekblad halve platen met twee strookjes te tekenen. Ook die verschenen weer op een oblong formaat – in albums die werden genummerd van 1 tot 5. En daarna verscheen Guust in gags van hele pagina's. Uiteraard veranderde toen ook het albumformaat, maar de nummering ging verder vanaf 6. Alleen... alleen werden de eerste vijf albums (die in oblongformaat, weet u nog) herdrukt in het nieuwe paginiformaat. Ze kregen nu de nummers R1, R2, R3, R4 en afgezien van alle gags in halve pagina's werden deze albums aangevuld met redactionele rubrieken over het wel en wee op de redactie van het weekblad *Robbedoes*. Uitgeverij Dupuis liet toen ook weten (dat was halfweg de jaren zeventig van vorige eeuw) dat er nooit meer een album 5 zou komen.

Maar toen de reeks veertig jaar oud werd (in 1997) bedacht Uitgeverij Dupuis zich toch. De covers werden veranderd en ook de nummering was nieuw. Dit werd namelijk een 'chronologische' uitgave van de reeks Guust Flater. De gags werden in een min of meer logische volgorde gerangschikt en min of meer complimenteers op-nieuw ingekleurd.

Daarna kreeg de commerciële logica het voor het zeggen. Want er waren nog heel wat tekeningen in kasten blijven liggen die nooit verschenen, de allereerste illustraties voor het weekblad die niet in de heruitgaven waren

opgenomen, reclamegags die Franquin had gemaakt, platen die hertokend waren voor een album in pocketformaat en nog een paar dingen die het publiek nauwelijks gezien had. Dus kwamen er ook een album R5, een album 0, een nummer 15, 18 en 19. In 2008 waren er weer nieuwe covers om de tekeningen van Franquin beter tot hun recht te laten komen. Alle films die al die tijd dienden voor het drukken, herdrukken en herherdrukken van de albums, verbeterden er niet op. Bij elke nieuwe druk zag je lijnen verdwijnen of, wat ook niet de bedoeling was, ze werden vetter. Er moest dus worden ingegrepen.

Het lijkt nu logisch om uit te gaan van de publicatiedatum van de gags en van de tekeningen. Er is gekeken – soms gezocht – naar de originele lijn, alles werd met de grootste zorg gescand, en elke plaat werd minutieus opnieuw ingekleurd. Daarbij werd uiteraard rekening gehouden met de kleuraanwijzingen van André Franquin en de coherentie van de gags. Enne... aangezien die redactionele pagina's er toch zijn, werden ook die in deze prachtige uitgave opgenomen. Alle tekeningen die nooit eerder werden gepubliceerd? Ook die vindt u hierin. Soms werd vertrokken van de originele tekening, maar omdat die niet altijd beschikbaar was, werden ook enkele facsimile's gemaakt met het weekblad als bron. Maar altijd... in chronologische volgorde.

Toen deze oefening helemaal was afgerond... werd duidelijk dat de paginering niets meer te maken had met alle vorige albums.

Daarom heeft het album *Flaters schade* dat u nu in handen hebt, niet noodzakelijk meer dezelfde inhoud als het album *Flaters schade* uit 2008. En is het zeker niet meer identiek aan het album *Flaters schade* uit 1968. Word aanstupst niet kwaad. Wie een reeks als Guust wil aanvullen, weet waar hij begint, maar nooit waar hij eindigt.

Wel roepen we vandaag trots en luttel...

DIT IS DE DEFINITIEVE CHRONOLOGISCHE EN GEREMASTERDE REEKS ALBUMS VAN GUUST FLATER

Nu ja, tot blijkt dat we toch iets over het hoofd hebben gezien...

DE UITGEVER

Dit album werd gedrukt in een beperkte oplage van 2000 exemplaren in het kader van de zestigste verjaardag van Guust

SPECIALE UITGAVE 60e VERJAARDAG

Restauratie van de inkleuring FRÉDÉRIC JANNIN
Kleuradvies ISABELLE FRANQUIN
Grafisch ontwerp ALEXIA DE VISSCHER, DELPHINE PLATTEEUW
Vertaling en lettering BOOM!, WINGENE
Fotogravure facsimiles ILAN WEISS, MARTIN SCHRIJVERS
Fonten: SPECULOOS

D 2018.0089 27

ISBN 978 90 314 3570 8

FRANQUIN & DÉHEM © DUPUIS, 2018

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in de EU door Canale

Dit album is gedrukt op
papier dat afkomstig is uit
ethisch beheerde bossen.

WWW.DUPUIS.COM

ALLES VAN GUUST

